

**ECHA**

**ZGROMADZENIA**



***2021***

***LISTOPAD – GRUDZIEŃ nr 6***



## ECHO LISTOPAD – GRUDZIEŃ 2021



### Miłość siostrzana dla nowego zapału misyjnego

#### ŻYCIE DUCHOWE

---

- List z 27 listopada 2021  
*Siostra Françoise Petit, Przełożona Generalna* 1
- List na Adwent 2021  
Chorzy i osoby starsze  
Budowniczy świetlanej i pełnej nadziei przyszłości  
*Ojciec Tomaz Mavrič, Przełożony Generalny* 4

#### KONWENT GENERALNY

---

- Wprowadzenie 7
- Otwarcie*
- Konferencja na otwarcie Konwentu Generalnego 2021  
*Ojciec Tomaz Mavrič, Przełożony Generalny* 9
- Sprawozdanie z sześciu lat i wyzwania dla Zgromadzenia dzisiaj  
*Siostra Françoise Petit, Przełożona Generalna* 14
- Wybory*
- Wybór Przełożonej Generalnej  
*Poniedziałek, 8 listopada 2021* 26
- Homilia przed wyborem Przełożonej Generalnej  
*Ojciec Tomaz Mavrič, Przełożony Generalny* 27

Wybór Radnych Generalnych i Asystentki Generalnej	29
Homilia przed wyborem Radnych Generalnych <i>Ojciec Tomaž Mavrič, Przełożony Generalny</i>	31
Homilia przed wyborem Asystentki Generalnej <i>Ojciec Tomaž Mavrič, Przełożony Generalny</i>	33

### ***W komunii z Kościołem***

Przesłanie video Papieża Franciszka skierowane do członkiń Konwentu Generalnego <i>20 listopada 2021</i>	35
--	----

### ***Konferencje***

Dzielić się wiarą i wartościami chrześcijańskimi z młodymi pokoleniami <i>Kard. Luis Antonio Tagle</i> <i>Prefekt Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów</i>	37
--	----

## **WYKAZ ARTYKUŁÓW Z ROKU 2021**

---

Wykaz artykułów z roku 2021	42
-----------------------------	----

## List z 27 listopada 2021

Drogie Siostry,

*Łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa niech zawsze będzie z nami!*

Zaledwie zakończyliśmy Konwent Generalny, a już mamy radość przeżywania dni zwanych „*świętami zgromadzeniowymi*”. To piękna okazja, by wyrazić naszą wdzięczność płynącą z przynależności do Zgromadzenia oraz by zakorzenić się w nim jeszcze bardziej. Papież wyraził to w swoim przesłaniu do członkiń Konwentu, mówiąc: „*Wasze powołanie jest piękne!*”

Odczuwamy potrzebę świętowania w komunii jedne z drugimi, potrzebę powrotu pamięcią do pokornego życia Katarzyny Labouré, Siostry Miłosierdzia i do wydarzenia, które wstrząsnęło jej życiem, a także do pełnego wdzięczności wspomnienia naszych początków. Otwórzmy nasze serca na historię, która nas kształtuje, jeśli poświęcamy jej czas, by odczytać ją na nowo. Skorzystajmy z tych dni, które są nam podarowane.

### **Pamięć o pokornym życiu Katarzyny, Siostry Miłosierdzia i o wydarzeniu, które wstrząsnęło jej życiem**

Rozważanie kolekty z mszy św. z dnia 28 listopada może nam pomóc wejść na drogę pokory i służby za przykładem św. Katarzyny: „*Boże, Ty zaszczyliłeś świętą Katarzynę rozmową z Rodzicielką Twojego Syna i nauczyłeś ją, że pokornie i radośnie służąc Ubogim, ma prowadzić życie ukryte w Chrystusie; pozwól nam widzieć zawsze Twój obraz w Ubogich, abyśmy służąc im w prostocie serca, byli prawdziwymi świadkami Twojej miłości*”.

Pan w swojej woli – za pośrednictwem Maryi – pozwolił Katarzynie przeżyć szczególne doświadczenie duchowe. Czerpała z niego siłę, by służyć z pokorą i wiernością. Miała pewność bliskości Pana we wszystkich codziennych gestach, a także pewność Jego obecności w spotykanych osobach ubogich.

Dla św. Katarzyny ten moment był swoistym Ephata. Orędzie Maryi było jak zaproszenie do opuszczenia siebie, by pójść do służby osobom w podeszłym wieku, rannym w wojnie domowej, Siostrom Wspólnoty. Cud Ephata rozciągał się na całe długie życie tej pokornej służebnicy.

Patrząc ponad „nadzwyczajnym” wydarzeniem objawień Maryi Panny, możemy dostrzec w św. Katarzynie świadka miłosierdzia.

W pewnym sensie możemy się w niej rozpoznać. Każda z nas przecież przeżyła jakieś wydarzenie, które choć nie stanowiło niczego nadzwyczajnego w oczach świata, było takim dla nas, gdyż całkowicie wstrząsnęło naszym istnieniem. Dobrze, jeśli przypomnimy je sobie, ale

nie po to, by poprzestawać na nim, lecz by oprzeć na nim nasze własne Ephata, w naszej aktualnej misji, w naszej aktualnej Wspólnocie z Siostrami, które Pan również powołał.

Oczywistą inicjatywą Boga w naszym powołaniu jest wezwanie, by dzień po dniu świadczyć o Jego miłości. Wezwanie, by pozostać pokorną, gdyż dary, które każda otrzymała, pochodzą od Niego. Wezwanie, by zachować ufność w trudnościach, podobnie jak Katarzyna, która podczas narastającego napięcia w czasie Komuny Paryskiej, mówiła do Sióstr: „*Nie bójcie się, nic złego się nie stanie!*”

Miłość, pokora, zaufanie to trzy cnoty naszego powołania, które Katarzyna przeżywała i włączała w służbę innym. Do nas należy czynić wysiłki, by nieustannie postępować na tej drodze, a jeszcze lepiej, by wzajemnie pomagać sobie nimi żyć.

### **Z wdzięcznością wspominać nasze początki**

Posłuchajmy św. Wincentego, który o założeniu Zgromadzenia 29 listopada 1633 r. mówi: „*Taki oto, moje Córki, był początek waszego Zgromadzenia. Tak jak wtedy nie było ono jeszcze takie, jakie jest obecnie, tak też, trzeba ufać, że w chwili obecnej nie jest takie, jakie będzie, gdy Bóg doprowadzi je do stanu, który dla niego przewidział*” (13 lutego 1646, SVP IX, 226). Św. Wincenty powtarza nam to dzisiaj, abyśmy strzegły miłości do naszego powołania, miłości, która wyraża się w nieprzerwanie bezinteresownej hojności i radości tych, które wiedzą, że są powołane przez Boga.

Pamięć o naszych początkach oznacza trwanie w wierności, w wierności dynamicznej. A może mogłybyśmy znaleźć wyrażenie analogiczne do wypowiedzi Papieża Franciszka na temat wierności tradycji? On mówi tak: „*Być wiernymi tradycji to przekazywać ogień, a nie adorować popioły*” (Przemówienie zamykające Synod poświęcony Amazonii, 26 października 2019). Nie można tego wyrazić jaśniej! Pamiętać o naszych początkach, być wiernymi naszym początkom oznacza wezwanie do odnowy, do nawrócenia i do zaufania.

Pamięć o naszych początkach jest aktem wiary, zaangażowaniem, by żyć charyzmatem wtedy, gdy jesteśmy w pełni sił, ale także wtedy, gdy z powodu choroby lub wieku nie mamy już wystarczających energii. Możemy to porównać z czynnością oddychania: dajemy i otrzymujemy. Raz odnosimy wrażenie, że przede wszystkim dajemy, innym razem uświadamiamy sobie, że również otrzymujemy, a jeszcze innym razem jasno widzimy, że przede wszystkim otrzymujemy. Bóg czeka na nas w każdym z tych momentów. On jest przy nas obecny, oczekując naszej odpowiedzi na to, o co prosi teraz.

Pamięć o naszych początkach to również sposób umacniania naszego przywiązania do tej rodziny, jaką jest Zgromadzenie. Konkretnie oznacza to pragnienie przemierzania drogi razem. W tym celu powinniśmy odnaleźć odpowiedni rytm, by nikt nie pozostał na skraju drogi. Siostry pełne energii niech pamiętają o tych, które nie nadążają, powolne niech spróbują przyspieszyć kroku, a każda niech czuwa nad tymi, które doświadczają momentów trudnych i mogą pozostać na boku. Przynależność do Zgromadzenia wyraża się nie w słowach, ale w konkretnie dnia codziennego.

Te *święta zgromadzeniowe* są uprzywilejowanym czasem, w którym nasze osobiste historie łączą się z naszą wielką Historią, gdzie czeka na nas Bóg! Bądźmy wdzięczne za piękno naszego powołania, zwłaszcza obecnie, gdy przedstawiamy prośbę o łaskę Renowacji.

A teraz pragnę podzielić się z Siostrami moimi pierwszymi wrażeniami po zakończeniu Konwentu Generalnego.

Nie mogę rozpocząć, nie wspominając o nieobecności trzech Prowincji: Konga, Madagaskaru i Wietnamu. Były wprawdzie obecne inaczej, ale w rzeczywistości nam ich brakowało. Rada Generalna postara się znaleźć sposób, by te Prowincje na równi z innymi mogły skorzystać z owoców Konwentu Generalnego.

Ileż powodów do dziękczynienia! Dyskusje przeżywane dzień po dniu w klimacie pokoju, a zarazem powagi, pozwoliły wyłonić ukierunkowania dla Zgromadzenia. Siostry otrzymają je za kilka tygodni. Członkinie Konwentu zobowiązały Radę Generalną do dokonania ich ostatecznej redakcji. Będziemy potrzebować trochę czasu, ale bądźcie pewne, że najważniejsze punkty zostały wyłonione. Należą do nich: braterstwo przeżywane we wspólnocie, dzielenie się między Prowincjami oraz obrona praw człowieka. Odnajdą Siostry jeszcze inne aspekty, zwłaszcza aspekty będące odpowiedzią na pytanie: *Czy po ukazaniu się Laudato si, możemy żyć jak dawniej?* Do Was będzie należało skonkretyzowanie tych ukierunkowań w Waszych Prowincjach.

W ostatnim dniu Konwentu dziękowałyśmy szczególnie sześciu Radnym Generalnym, które zakończyły swoją posługę. Cieszą się, że powrócą do swoich Prowincji i z niecierpliwością czekają na nowe misje, które zostaną im powierzone.

Nowa Rada potrzebuje trochę czasu, by zebrać się w komplecie, gdyż sześć nowych Radnych musi najpierw powrócić do swoich Prowincji, aby przekazać następczyniom swoje dotychczasowe posługi. Jest to wyrzeczenie, które przeżywają z wiarą i wielkodusznością.

Bardzo dziękuję za ogrom modlitwy, którą zanosiliście w intencji Konwentu Generalnego. Wiele Siostry pisały, co przekazałam członkiniom Konwentu, które serdecznie Wam dziękują. To wsparcie było mocne i mogłyśmy doświadczyć prawdziwej komunii w Zgromadzeniu.

Z pewnością byłoby jeszcze dużo informacji do przekazania Prowincjom, ale tym razem ograniczę się do wymienienia krajów, które szczególnie cierpią. Módlmy się za Etiopię i Erytreę, gdzie nasila się konflikt zbrojny, za Kubę, gdyż sytuacja społeczna tego kraju jest bardzo niestabilna oraz za Liban, który coraz bardziej pogrąża się w niepewności i ubóstwie.

Zanim zakończę, pragnę przypomnieć, że Prowincje Madrid-San Vicente i Madrid-Santa Luisa 27 listopada utworzą nową Prowincję España-Centro [Hiszpania Środkowa]. Natomiast 29 listopada Prowincja San Vincenzo-Italia połączy się z Prowincją Sardynii tworząc jedną Prowincję San Vincenzo-Italia. Zawierzajmy przyszłość tych dwóch nowych Prowincji Matce Bożej od Cudownego Medalika i naszym świętym Założycielom.

Kończąc, życzę Siostram pięknych „*świąt zgromadzeniowych*”. Bądźmy nieustannie świadkami miłości i wiary!

Zapewniam o mojej modlitwie. Z siostrzanym pozdrowieniem,

Siostra Françoise Petit  
*Siostra Miłosierdzia*

## List na Adwent 2021

# Chorzy i osoby starsze budowniczy świetlanej i pełnej nadziei przyszłości

Drodzy członkowie Rodziny Wincentyńskiej,

Niech łaska i pokój Jezusa zawsze będą z nami!

Każdego roku Kościół ofiaruje nam szczególny czas łaski zwany „Adwentem”. W specjalny sposób pomaga nam on w przygotowaniu naszego serca i umysłu do Bożego Narodzenia. Kontynuując refleksję o św. Wincentym jako „mistyku Miłosierdzia”, zapraszam wszystkich w okresie tego Adwentu do medytacji nad niezaprzeczalną i żywotną misją, jaką chorzy i osoby w podeszłym wieku pełnią w Kościele i w świecie, i co za tym idzie, także w naszych zgromadzeniach, stowarzyszeniach, wspólnotach, rodzinach i grupach.

O ile z jednej strony społeczeństwo tak często uważa osoby chore i starsze jako nieużyteczne dla świetlanej i pełnej nadziei przyszłości ludzkości, o tyle w Biblii Jezus obala wszystkie te uprzedzenia, przyznając chorym i osobom starszym uprzywilejowaną rolę w misji, jaką Ojciec Mu powierzył. A misją tą jest doprowadzenie wszystkich narodów do Niego, do Jego Serca, by nastąpiło Królestwo Boże.

To biblijne odwrócenie wypływa z radykalnego rozróżnienia, kogo tak naprawdę stawiamy w centrum. Kim jest ten, kto nadaje znaczenie naszemu życiu, naszemu działaniu, komu poświęcamy nasze dary i talenty? Kto jest ostatecznym źródłem szczęścia i radości? To nie człowiek zajmuje pierwsze miejsce, ale Bóg.

Społeczeństwo często stawia człowieka w centrum, o ile jest wydajny fizycznie i umysłowo; dla Boga zaś nie ma miejsca, a jeśli się znajdzie, to dopiero na trzeciej, czwartej pozycji, adekwatnie do egoistycznego spojrzenia każdego z osobna. Logiczny wniosek jest taki, że w pewnym momencie chorzy i osoby starsze stają się, jak często powtarza Papież Franciszek, „odrzuconymi z naszych społeczeństw” (por. *Fratelli Tutti*, 19-20, 278), nie są już zdolni, by przyczynić się do świetlanej i pełnej nadziei przyszłości ludzkości.

Św. Wincenty wielokrotnie mówił o roli chorych:

*„Mówiłem to już wiele razy i nie mogę nie powtórzyć tego teraz, iż te osoby, które w naszym Zgromadzeniu są doświadczone chorobą, musimy uważać za błogosławieństwo dla tegoż Zgromadzenia i dla jego domów. Musimy uważać to za prawdziwe, tym bardziej że nasz Pan Jezus Chrystus umiłował stan cierpienia, przez które chciał sam przejść i że stał się*



człowiekiem po to, by cierpieć” (SVP XII, 39; Konferencja 184 „O dobrym wykorzystywaniu cierpienia”, 28 czerwca 1658).

*„Mamy powód do wielbienia Boga za to, że dzięki Jego dobroci i miłosierdziu są w Zgromadzeniu słabi i chorzy, którzy czynią ze swoich niemocy i cierpienia teatr cierpliwości, w którym ukazują się w całym blasku wszystkich cnót. Dziękujemy Bogu za to, że dał nam takie osoby. Mówiłem to już wiele razy, ale nie mogę się powstrzymać, by tego nie powtórzyć, iż powinniśmy wierzyć, że te osoby w Zgromadzeniu, które dotknięte są chorobą, są błogosławieństwem dla tegoż Zgromadzenia”* (SVP XI, 99; Konferencja 55, „O dobrym wykorzystywaniu chorób”).

*„Och! Ale jeśli idzie o nasze Zgromadzenie, nędzne Zgromadzenie, to nigdy nie powinno się wyrażać zgody na nic nadzwyczajnego zarówno w jedzeniu, jak i w ubiorze. Czynię jedynie wyjątek dla chorych. Och! Biedni chorzy! Dla zapewnienia im opieki powinno się sprzedać nawet kielichy z kościoła! Bóg obdarzył mnie czułością dla nich i proszę Go, by tym samym uczuciem obdarzył Zgromadzenie”* (SVP XII, 407-408; Konferencja 220 „O ubóstwie”, 5 grudnia 1659).

W swoim Orędziu z okazji pierwszego Światowego Dnia Dziadków i Osób Starszych Papież Franciszek cytuje „świętego starca, który wciąż modli się za Kościół i dla niego pracuje”, Papieża emeryta Benedykta XVI: „Modlitwa osób starszych może chronić świat, pomagając mu w sposób być może bardziej skuteczny, niż wysiłki tak wielu”. I Papież Franciszek dodaje: „Powiedział to prawie na koniec swego pontyfikatu w 2012 r. To piękne. Twoja modlitwa jest bardzo cennym źródłem: jest płucem, bez którego Kościół i świat nie mogą się obyć”.

Jednocześnie Papież stwierdza, że „nie istnieje wiek emerytalny, jeśli chodzi o zadanie głoszenia Ewangelii” i definiuje powołanie osób starszych, którym jest „strzeżenie korzeni, przekazywanie wiary młodym i zaopiekowanie się najmniejszymi” (Orędzie Papieża Franciszka na Światowy Dzień Dziadków i Osób Starszych, 25 lipca 2021).

Podczas cyklu katechez o rodzinie, Papież Franciszek powiedział: „Osoby starsze są skarbcem mądrości naszego ludu! [...] Musimy rozbudzić zbiorowe poczucie wdzięczności, uznania, gościnności, dzięki któremu osoba starsza poczuje się żywą częścią wspólnoty”. Społeczeństwo, które nie potrafi wyrazić wdzięczności i miłości względem osób starszych „jest społeczeństwem przewrotnym. Kościół, wierny Słowu Bożemu, nie może tolerować takich zwyrodnień”.

*„Tam, gdzie brakuje czci dla osób starszych, nie ma przyszłości dla młodych”. Ponadto „osoba starsza nie jest kimś obcym. Osoba starsza to my: niedługo, za wiele lat, w każdym razie nieuchronnie, nawet jeśli o tym nie myślimy. A jeśli my nie nauczymy się dobrze traktować osób starszych, tak też sami zostaniemy potraktowani”* (Papież Franciszek, Audyencja generalna, środa, 4 marca 2015).

Wincenty rozumiał te zasady. W Regułach Wspólnych, pierwszych Konstytucjach Zgromadzenia Misji, napisał:

*„Chrystus Pan często zalecał tym, których wysyłał do winnicy, jako jedno z najważniejszych zajęć, które i sam spełniał – troskę o chorych, zwłaszcza ubogich oraz ich odwiedzanie. Dlatego Zgromadzenie szczególnie starać się będzie, by Konfratry odwiedzali i wspierali nie tylko chorych przebywających w domu, lecz także obcych (...)” (VI, 1).*

*„Odwiedzając chorego gdziekolwiek bądź czy to w domu Zgromadzenia, czy poza domem, widzieć w nim będą nie tylko człowieka, ale samego Chrystusa zapewniającego nas, że taka przyługa jest oddana Jemu samemu” (VI, 2).*

Jednocześnie św. Wincenty a Paulo zwracał się do samych chorych następującymi słowami:

*„Nasi chorzy sami powinni to sobie uświadomić, że w infirmerii przebywają nie po to jedynie, by za pomocą środków leczniczych odzyskali zdrowie, ale i dlatego także, by tam jakby z kazalnicy, przynajmniej swoim przykładem, uczyli cnót chrześcijańskich, zwłaszcza cierpliwości i zgodzania się z wolą Bożą i w ten sposób byli dla odwiedzających i pielęgnujących zbudowaniem, tak iżby w niemocy doskonalili się ich cnota” (VI, 3).*

W czasie tego Adwentu coraz bardziej odkrywamy w naszych wspólnotach, rodzinach i grupach ten „żywy skarb”, jakim są nasi chorzy i osoby w podeszłym wieku. Oni są żywą obecnością Jezusa między nami. To z nimi utożsamia się Jezus, któremu jesteśmy winni całą naszą miłość, całą troskę, do jakiej jesteśmy po ludzku zdolni. Oni są naszymi mistrzami, naszym wzorem i wsparciem w budowaniu świetlanej i pełnej nadziei przyszłości. To Jezus bowiem przemawia przez nich, wskazując, na jakich fundamentach powinniśmy urzeczywistnić nasze marzenia, nasze nadzieje i nasze cele. Nie możemy ulegać mentalności niektórych grup społecznych, które uważają osoby starsze i chore za obciążenie dla społeczeństwa: po przejściu ulotnej chwili radości pozostaje tylko smutek, rozczarowanie i frustracja oraz życie pozbawione sensu.

Wincenty a Paulo stając się „mystykiem Miłosierdzia” rozumiał i przeżywał relację z chorymi i osobami starszymi na wzór Jezusa.

Niech ten okres Adwentu wprowadza nas jeszcze bardziej w głębię orędzia Jezusa dotyczącego osób chorych i w podeszłym wieku, abyśmy przygotowując się do świętowania narodzin naszego Zbawiciela, mogli razem z nimi, w świetle Jego obecności, budować świetlaną i pełną nadziei przyszłość.

Wasz brat w św. Wincentym,

Ojciec Tomaz MAVRIČ, CM  
*Przełożony Generalny*

## Wprowadzenie

„Ephata! Przejść przez bramę, iść ku, spotkać...” to temat X Konwentu Generalnego, który miał miejsce w Paryżu od piątku 29 października do niedzieli 21 listopada 2021 r.

Po dopełnieniu wszelkich niezbędnych formalności, mających na celu uzyskanie szczepień, wiz, biletów, lotów... Wizytatorki i Delegatki pochodzące z jednego Regionu i 46 Prowincji – spośród 49, które powinny być reprezentowane – przybyły do Domu Macierzystego. Natomiast trzy Siostry z Prowincji Wietnamu, trzy Siostry z Prowincji Madagaskaru i dwie Siostry z Prowincji Kongo nie mogły uczestniczyć w Konwencie Generalnym z powodu przeszkód administracyjnych związanych z kryzysem sanitarnym.

Liczba członkiń obecnych to 116 na 124 członkinie powołane (59 członkiń z urzędu i 57 delegatek). Jako audytorki w Konwencie uczestniczyły trzy Wizytatorki nowo mianowane, ale jeszcze nie instalowane, czwarta z powodów administracyjnych nie mogła przybyć.

19 października 2021 Siostry rozpoczęły ośmiodniowe rekolekcje przygotowujące do udziału w Konwencie Generalnym pod przewodnictwem Ducha Świętego.

Rekolekcje prowadził Ojciec Bernard Schoepfer, Dyrektor Generalny, pomagając Siostrom „**iść na spotkanie z Jezusem i pozwolić Mu się spotkać**”. Przyglądając się sposobowi działania Jezusa w momencie spotkania z Samarytanką, Zacheuszem, kobietą cudzołożną, Piłatem, Kananijką, dobrym łotrem, Marią Magdaleną, Piotrem, każda członkini Konwentu czuła się wezwana, by pozwolić, aby Miłość Chrystusa wypełniała ją coraz bardziej.

W piątek, 29 października, Konwent Generalny rozpoczął się Eucharystią koncelebrowaną przez Ojca Tomaža Mavrič, Przełożonego Generalnego i Ojca Barnarda Schoepfer. Należy dodać, iż połowa członkiń uczestniczyła w Konwencie Generalnym po raz pierwszy. Obecność 25 Sióstr tłumaczek i dwóch tłumaczek świeckich pozwalała na dobrą komunikację między Siostrami.

30 października Siostra Françoise Petit przywołała największe wydarzenia, które naznaczyły Zgromadzenie w czasie ostatnich sześciu lat, podkreślając w sposób szczególny zrealizowane działania obejmujące peryferie, migrantów, sytuacje nagłe/mobilne zespoły Sióstr, nowoczesne formy niewolnictwa... Tego samego dnia Siostra Teresa Sanno, Ekonomka Generalna, przedstawiła sprawozdanie finansowe Zgromadzenia.

W kolejnych dniach Siostry były zaproszone do pogłębiania ukierunkowań opracowanych w oparciu o syntezę odpowiedzi z Konwentów Prowincjalnych.

Refleksja dotyczyła czterech wyzwań zdefiniowanych jako zagadnienia wspólne dla wszystkich Prowincji:

- przekazywanie wiary i wartości chrześcijańskich młodemu pokoleniu,
- mistyka „życia razem”,
- troska o „wspólny dom”,
- poszanowanie praw człowieka.

Każdy z tematów był ubogacony obecnością prelegenta, który otwierał na nowe horyzonty.

Członkinie Konwentu spotykały się w grupach pracy, a następnie na sesjach plenarnych, by dzielić się i debatować nad poszczególnymi wyzwaniami. Z tych spotkań i refleksji wyłaniał się wielki zapał misyjny. Dokument Międzykonwentowy będzie tego świadectwem i proponuje ukierunkowania do realizacji w konkretnych warunkach naszego życia.

Cały Konwent miał radość wysłuchania video-przesłania Papieża Franciszka skierowanego do nowej Przełożonej Generalnej, Françoise Petit, i członkiń Konwentu.

Ten numer *Ech Zgromadzenia* zawiera sprawozdanie z przebiegu Konwentu. Konferencje i świadectwa misyjne, które nie znajdują się w tym numerze, będą opublikowane w następnym.

**Prosimy, aby nie kopiować artykułów z Konwentu Generalnego, gdyż są one przeznaczone tylko do użytku Sióstr Miłosierdzia.**

## Konferencja na otwarcie Konwentu Generalnego 2021

Dom Macierzysty, 29 października 2021

Dzień dobry, Siostrzo Françoise, Ojczy Bernardzie, dzień dobry Siostram. Cieszę się, że mogę być dzisiaj z wami na otwarciu Waszego Konwentu Generalnego. Siostra Françoise, członkinie jej Rady, tłumaczki, sekretarki i Siostry Domu Macierzystego przez wiele miesięcy intensywnie pracowały, by przygotować ten i następne dni. Jestem bardzo wdzięczny za ich trud. Z pewnością nie było to dla nich łatwe, tym bardziej, że musiały przesunąć termin Konwentu z wiosny na teraz, w nadziei, że pandemia ustąpi i wystarczająco dużo Sióstr będzie zaszczepionych, by móc podróżować i rzeczywiście uczynić ten Konwent, Konwentem reprezentującym całe maluczkie Zgromadzenie.

Na początku Konwentu przyzywamy światła Ducha Świętego, prosząc o Jego mądrość, a także by nam przewodniczył podczas wszystkich dyskusji i decyzji. Pragnę jednocześnie prosić o modlitwę i wstawiennictwo Siostrę Kathleen Appler, która – jestem tego pewien – z góry czuwa dzisiaj nad każdym z nas. To ona przewodniczyła pierwszym przygotowaniom do tego Konwentu, dlatego też mamy wobec niej ogromny dług wdzięczności.

Przez ostatnie dwa lata w waszych Wspólnotach lokalnych i Prowincjach dzieliłyście się na temat „EPHATA! Przejść przez bramę... Iść ku... Spotkać”. Nie mam wątpliwości, że te dyskusje były bardzo owocne, jak o tym świadczy Synteza Odpowiedzi, synteza tego, co dotarło ostatecznie na płaszczyznę generalną.

Rozpoczęłyście waszą pracę relektury i ewaluacji Dokumentu Międzykonwentowego, będącego owocem Konwentu Generalnego 2015, którego tematem była: „Odwaga Miłosierdzia dla nowego zapachu misyjnego”. Być może już zauważyłyście, że członkinie Komisji Syntezy, podsumowując ewaluację Dokumentu Międzykonwentowego, przedstawiły owoce swej pracy w sposób dość kreatywny, w formie konferencji, jaką św. Wincenty mógłby wygłosić do was, Sióstr Miłosierdzia XXI w.

Nie będę komentował dalej tej Syntezy. Zamiast tego, chciałbym skierować uwagę na cztery wyzwania, na których postanowiłyście się skupić podczas waszych Konwentów Domo-  
wych i Prowincjalnych. Jestem pewien, że już widzicie ich związek z tematem Konwentu.

Pierwsze wyzwanie dotyczy praw człowieka i integralnego rozwoju osób najbardziej opuszczonych w społeczeństwie. To dotyka samej istoty waszego powołania, jaką jest służba Chrystusowi w osobie Ubogich. Dzisiaj często mówimy o zmianie systemowej. Oznacza to, że pragniemy pomagać Ubogim, by stawali się sprawcami własnego rozwoju, by wyrażali swoje potrzeby i znajdowali sposoby na rozwiązywanie przyczyn swego ubóstwa. Innymi słowy, nie chcemy już służyć im, dając bezpośrednio to, czego mogą potrzebować, czy też decydując o ich ewentualnych potrzebach bez ich udziału. Postępując w ten sposób, będziemy naprawdę promować ich integralny rozwój i wspierać ich w walce o przysługujące im prawa.

Jak przypomina papież Franciszek:

*„Świat istnieje dla wszystkich, ponieważ my wszyscy, istoty ludzkie, rodzimy się na tej ziemi z taką samą godnością. Różnic koloru, religii, zdolności, miejsca pochodzenia, miejsca zamieszkania oraz wiele innych nie można przedkładać lub wykorzystywać do uzasadnienia przywilejów dla niektórych, kosztem praw wszystkich. Dlatego też jako wspólnota jesteśmy zobowiązani do zapewnienia, aby każdy człowiek żył godnie i miał odpowiednie szanse pełnego rozwoju” (Fratelli tutti, 118).*

Św. Wincenty jako główny kapelan galer, uznawał ludzką godność skazańców i robił, co mógł, aby ulżyć cierpieniom tych, którzy byli zamknięci na statkach. Przyczynił się do powstania szpitala w Marsylii, by zapewnić im właściwą opiekę. Jednakże nie zawsze był w stanie odpowiedzieć tak, jak tego pragnął, nad czym ubolewał: *„Nie pozostaje mi nic innego, jak tylko bardzo się smucić z powodu przeogromnych cierpień biednych niewolników i z powodu mojej bezsilności, by przynieść im jakąkolwiek ulgę. Oby Bóg zmiłował się nad nimi!”<sup>1</sup>*

Łatwo mogę sobie wyobrazić, że często znajdujecie się w sytuacji podobnej do tej, jaką przeżywał św. Wincenty. Widzicie potrzeby Ubogich, ale nie jesteście w stanie na nie odpowiedzieć tak, jak byście chcieli. Zatem powinniście pójść za jego przykładem i oddać ich w ręce Boga.

Troska o „wspólny dom” to kolejna kwestia droga sercu Ojca Świętego. Jak Siostry wiedzą, jego pierwsza encyklika *Laudato Si’* poruszyła ten temat. Co ciekawe, przyznał on, że:

*„Proces degradacji środowiska ludzkiego i środowiska przyrodniczego zachodzi jednocześnie i nie poradzimy sobie z degradacją środowiska naturalnego, jeśli nie zwrócimy uwagi na przyczyny związane z degradacją człowieka i społeczeństwa. W istocie degradacja środowiska i degradacja społeczeństwa wyrządzają szczególną szkodę najuboższym mieszkańcom planety: «Zarówno wspólne doświadczenia życia codziennego, jak badania naukowe wskazują, że najpoważniejsze skutki wszystkich przestępstw przeciwko środowisku znoszą ludzie najubożsi»” (Laudato Si’, 48).*

Dlatego ważne jest, abyście jako Siostry Miłosierdzia, czyniły wszystko, co w waszej mocy, starając się troszczyć o wspólny dom nie tylko osobiście, ale także współpracując z innymi, aby wszyscy mogli cieszyć się czystym i zrównoważonym środowiskiem. Ubodzy

---

<sup>1</sup> Coste VII, 506-507; L. 2819 – do Jana Le Vacher, konsula w Tunisie, 18 kwietnia 1659.

również powinni być włączeni w te wysiłki. Pomagajcie im dostrzec, że troska o planetę jest dla nich korzystna. To przyczyni się do zmiany systemowej, o której wspomniałem wcześniej.

Św. Ludwika zauważyła, że pierwsze Siostry, które w większości pochodziły ze wsi, były przyzwyczajone do pracy na roli. Wiedziały, jak korzystać z Bożego błogosławieństwa, które docierało do nich z ziemi, słońca i deszczu. One nie byłyby skłonne do nadużywania darów Wszechmogącego Boga. Ludwika zwierzyła się jednej z Sióstr: „*Gdybyś widziała, jak pracują nad ugorem swoich serc, spodziewałabyś się dobrych owoców z tej ziemi*”<sup>2</sup>.

„Życie razem” jest z pewnością wyzwaniem i być może dzisiaj jeszcze większym niż dawniej. W przeszłości rodziny były bardziej zjednoczone, a dzieci uczyły się wspólnie pracować i bawić, dzielić się ze sobą i troszczyć jeden o drugiego. W naszych czasach wiele osób ma nastawienie bardziej niezależne, każdy myśli tylko o sobie. Taka postawa nie pomaga w harmonijnym współżyciu. Życie wspólnotowe w takich okolicznościach raczej nie jest rajem, jakiego oczekiwał św. Wincenty. Podczas konferencji „O ustępliwości i wzajemnym znoszeniu się” zauważył, iż jednym z powodów praktykowania tych cnót jest to, że „*dzięki [nim] wypracujecie sobie cnotę świętej przyjaźni i będziecie żyć w doskonałej jedności. Będziecie tworzyć raj już tu na ziemi*”<sup>3</sup>.

Św. Ludwika również wyraziła swą troskę, by Siostry praktykowały te cnoty. „*Jak myślicie, moje drogie Siostry, czego dobry Bóg wymaga od Was jako zadośćuczynienie za tyle udzielonych łask? Wymaga wierności w Jego służbie, przestrzegania wszystkich punktów Waszego regulaminu, a przede wszystkim, moje drogie Siostry, wzajemnego i serdecznego znoszenia się, ustępliwości i uległości oraz wielkiej zgody*”<sup>4</sup>.

W swej ostatniej encyklice, Ojciec Święty wspomina, że niektóre niewielkie grupy planują autorytarny i abstrakcyjny uniwersalizm i przedstawiają go jako ideał. Dalej mówi, że:

„*Istnieje model globalizacji, który «świadomie zmierza do jednowymiarowej jednolitości i stara się wyeliminować wszystkie różnice i tradycje w powierzchownym poszukiwaniu jedności. [...] Jeśli globalizacja usiłuje czynić wszystkich jednakowymi, jakby to była kula, to taka globalizacja niszczy bogactwo i specyfikę każdego człowieka i każdego narodu». To fałszywe uniwersalistyczne marzenie doprowadza do pozbawiania świata różnorodności jego kolorów, jego piękna, a ostatecznie także jego człowieczeństwa. Ponieważ «przyszłość nie jest jednobarwna, ale, o ile mamy odwagę, można na nią spojrzeć w wielorakości i różnorodności tego, co każdy może wnieść. Jakże bardzo nasza rodzina ludzka musi nauczyć się żyć razem w harmonii i pokoju, chociaż nie musimy być wszyscy jednakowi»*” (Fratelli Tutti, 100).

Dlatego powinniście starać się akceptować wszystkich ludzi, także wasze Siostry we wspólnocie, uznając dary i ograniczenia każdej z nich, abyście mogły żyć razem w pokoju i harmonii.

---

<sup>2</sup> *Pisma duchowe*, s. 144; L. 458 – do Siostry Magdaleny Mongert w Angers (około maja 1646).

<sup>3</sup> SVP X, 439; Konferencja 95 – „O ustępliwości i znoszeniu się”, 30 maja 1658.

<sup>4</sup> *Pisma duchowe*, s. 181; L. 160 – do Siostry Elżbiety Martin w Nantes (październik 1646).

Waszym czwartym wyzwaniem jest przekazywanie wiary i wartości chrześcijańskich młodym pokoleniom. Mówi się, że młodzi są przyszłością Kościoła. Papież Franciszek nie zgadza się z tym stwierdzeniem. 27 stycznia 2019, podczas Mszy św. w Panamie z okazji 34. Światowych Dni Młodzieży, do zebranych wówczas młodych powiedział:

*„Wy, drodzy młodzi, nie jesteście przyszłością, lecz Bożym teraz [...]” Jesteście teraz-niejszością! Nie jesteście przyszłością Boga: jesteście **czasem Boga**. On was zwołuje i wzywa was w waszych wspólnotach i miastach, abyście wyruszyli na poszukiwanie dziadków, dorosłych, abyście stanęli na nogi i razem z nimi zabrali głos oraz spełnili marzenie, z jakim Pan was wymarzył”<sup>5</sup>.*

Nie trzeba dodawać, że Ojciec Święty chciałby, abyście starały się przekazywać wiarę młodym. Młodzież, która tamtego dnia zgromadziła się w Panamie, jest na pewno wierząca i stara się wcielać w życie wartości chrześcijańskie. Są jednak miliony innych młodych ludzi, do których powinniśmy się zbliżyć, którym powinniśmy doradzić i których powinniśmy prowadzić, aby nauczyli się podążać za Jezusem i służyć swoim najuboższym braciom i siostrom.

Naszą Rodzinę Wincentyńską tworzą stowarzyszenia, które mogą być użyteczne pod tym względem: Wincentyńska Młodzież Maryjna, Konferencje św. Wincentego a Paulo, Międzynarodowe Stowarzyszenie Miłosierdzia św. Wincentego a Paulo, Stowarzyszenie Cudownego Medalika oraz MISEVI. Zapoznanie młodzieży z jednym lub kilkoma z tych stowarzyszeń jest idealnym sposobem, by pomóc jej wzrastać w wierze i pogłębiać wartości chrześcijańskie. Jeżeli nie ma tych stowarzyszeń w okolicy, w której posługują wasze Siostry, zachęcam usilnie, abyście pomogły młodym założyć jakąś grupę.

Św. Ludwika motywowała Siostry do pracy z młodzieżą. Do Siostry Turgis napisała: *„Proszę Cię, moja droga Siostrze, byś bardzo się troszczyła o nauczanie młodzieży i utrzymywanie odpowiedniego ładu w waszej szkole [...] Proszę też, byś w niedzielne i świąteczne popołudnia uczyła katechizmu starsze dziewczęta i rozmawiała z nimi o rzeczach pobożnych”<sup>6</sup>.*

W jednej z konferencji do pierwszych Sióstr, św. Wincenty zauważył:

*„Ojciec Święty, udzielił księżom Zgromadzenia Misji władzy zakładania Bractwa Pań Miłosierdzia we Francji i w Sabaudii. Ale kiedy zobaczyliśmy, że panie nie mogły oddawać się służbie ubogim chorym tak jak tego pragnęły, staraliśmy się temu zaradzić. Uznaliśmy wtedy, że dobrze będzie znaleźć dziewczęta niskiego pochodzenia i wdrożyć je do tej pracy. Podjęła się tego Pani Le Gras i od dwudziestu pięciu lat zajmuje się z wielkim błogosławieństwem Bożym formacją naszych Sióstr”<sup>7</sup>.*

Jak wyraźnie wynika z tych dwóch cytatów zarówno Wincenty, jak i Ludwika promowali formację młodych. Bez wątplenia chcieliby, abyście nadal czyniły podobnie.

<sup>5</sup> Papież Franciszek, Podróż apostolska do Panamy z okazji 34. Światowych Dni Młodzieży, 27 stycznia 2019.

<sup>6</sup> *Pisma duchowe*, s. 180; L. 163 – do Siostry Turgis w Richelieu, 29 października 1646.

<sup>7</sup> SVP X, 99-100; Konferencja 69 – „O wierności Regułom”, 8 sierpnia 1655.



Pozwólcie, że zakończę, zachęcając was do uważnego słuchania siebie nawzajem podczas tego Konwentu. Każda z was ma pomysły i plany, którymi może się podzielić, a pozostałe powinny być na nie uważne. W różnorodności waszego międzynarodowego Zgromadzenia tkwi bogactwo, którego nie możecie nie zauważyć i nie wykorzystać.

Starajcie się znaleźć konkretne sposoby odpowiadania na każde z wyzwań, tak aby nie były to tylko słowa zapisane na papierze, ale działania, które przyniosą pozytywne efekty. Poddawajcie refleksji i starannemu rozeznaniu wszystkie wasze decyzje dla dobra każdej Siostry i Ubogich, którym służycie z takim oddaniem.

Obiecuję, że w dalszym ciągu będę się modlił za każdą z was, prosząc Ducha Świętego, by was oświecał, jak również prosząc Matkę Bożą od Cudownego Medalika, św. Wincentego, św. Ludwikę oraz wszystkich świętych i błogosławionych Rodziny Wincentyńskiej, aby wstawiali się za wami u naszego Ojca, który jest w Niebie i u Jego Syna, Jezusa.

Ojciec Tomaz MAVRIČ, CM  
*Przełożony Generalny*

## Sprawozdanie z sześciu lat i wyzwania dla Zgromadzenia dzisiaj

Dom Macierzysty, 30 października 2021

Drogi Ojcie Bernardzie, drogie Siostry,

Wczoraj Konwent został oficjalnie ogłoszony za otwarty przez Ojca Tomaża, który skierował do nas przesłanie ufności oraz zachęcił do trwania w wierze i do wsłuchiwania się w Ducha Świętego w ciągu tych, tak ważnych dla Zgromadzenia tygodni. Dziękuję, Ojciec.

Dziękuję Ojcu Bernardowi za jego stałą obecność w Radzie Generalnej i za tak braterskie relacje z Siostrami Miłosierdzia. Z pewnością jest to zgodne z pragnieniem św. Wincen- tego i św. Ludwiki.

Dziękuję Siostrze Evelyne za to, że jest z nami i że jest tak bardzo zaangażowana w życie Zgromadzenia oraz bliska Prowincjom i każdej z nas poprzez modlitwę.

Dzisiaj przedstawię Siostronom sprawozdanie z ostatnich sześciu lat. Ale zanim przejdziemy do tematu, kilka słów o składzie naszego Konwentu.

Jak wiecie, „*liczba delegatek powinna być co najmniej równa liczbie członkiń z urzędu. Gdy liczba delegatek jest niższa od liczby członkiń z urzędu, Przełożona Generalna wraz ze swoją Radą określa metodę uzupełnienia wymaganej liczby*” (K. 87c).

To właśnie uczyniliśmy podczas Rady specjalnej we wrześniu 2019. Liczba członkiń z urzędu wynosiła 62, a liczba delegatek: 57. Należało więc wybrać metodę, by wyznaczyć 5 dodatkowych delegatek.

Po refleksji i studium, Rada Generalna postanowiła poprosić o dodatkową delegatkę:

- Region Albanii, jedyny Region Zgromadzenia,
- Prowincję St. Louise de Marillac-Asia, z racji jej niedawnego połączenia z Prowincją Tajlandii i największej liczby krajów (9) wchodzących w skład Prowincji,
- Prowincję Rosalie Rendu, z racji niedawnego połączenia Prowincji Wielkiej Brytanii z Prowincją Australii,
- Prowincję Madagaskaru (Prowincja Afryki mająca największą liczbę Sióstr),
- Prowincję Indii Północnych (Prowincja Azji licząca mniej niż 500 Sióstr, ale mająca największą liczbę Sióstr).

Dodam, że średnia wieku 124 przewidzianych członkiń Konwentu Generalnego wynosi niewiele ponad 59 lat, a 71 spośród 124 członkiń, czyli 57 %, nigdy nie brało udziału w Konwencie Generalnym.

Tym razem, okoliczności związane z Covid-19 wpłynęły zarówno na organizację, jak i nieco zmieniły oblicze naszego Konwentu, który liczy ostatecznie tylko 116 obecnych członkiń.

Oprócz liczb, pamiętajmy, że jesteśmy tutaj, by reprezentować całe Zgromadzenie, by być głosem każdej Siostry Miłosierdzia niezależnie od kraju lub Prowincji, gdzie służy Chrystusowi w naszych najuboższych braciach i siostrach. Ważne jest, by coraz bardziej zdawać sobie sprawę, jak bardzo nasza różnorodność jest szansą na przyszłość i że ubogacenie jest wzajemne. Bądźmy otwarte, aby nasz sposób myślenia i nasza refleksja były możliwie jak najszersze.

Sam Kościół rozpoczyna drogę synodalną i możemy za to dziękować. Uznajmy z pokorą, że mamy szczęście, gdyż Zgromadzenie daje nam środki, by podążać drogą synodalną za każdym razem, gdy przygotowujemy Konwent Generalny. Składają się na nią: Międzykonwentowe Spotkanie Wizytatorek w celu zaproponowania tematu refleksji dla całego Zgromadzenia, Konwenty Domowe i Prowincjalne, rozważanie propozycji podczas Konwentu Generalnego oraz kierunków, które w zależności od kontekstu zostaną skonkretyzowane przez Prowincje w Projektach Prowincjalnych i Wspólnotowych, umożliwiając wszystkim Siostronom wyrażenie swojej opinii dla wspólnego dobra.

Jednakże synodalność to nie tylko kwestia organizacyjna. Dla każdej z nas jest ona przede wszystkim stanem ducha, który powinien zostać zachowany, a temat „Ephata” doskonale wpisuje się w tę dynamikę: wzajemne słuchanie, otwarcie serca i umysłu, pragnienie odkrywania i zrozumienia innych rzeczywistości, czasami zrezygnowanie ze swojej opinii, gotowość do działania na rzecz całego Zgromadzenia.

Jesteśmy zaproszone, by od tej chwili żyć w tym klimacie, który może zapewnić wiarygodność wszystkiemu, co będzie mogło być następnie przekazane Prowincjom. Konwent Generalny jest tym uprzywilejowanym czasem, by razem iść naprzód i razem służyć Chrystusowi w naszych braciach i siostrach.

## **I - ŻYCIE ZGROMADZENIA OD 2015**

Na początek kilka słów o tym, co nas wszystkie do głębi poruszyło. Pragnę powiedzieć o 16 miesiącach choroby Siostry Kathleen, a później jej śmierci. Myślę, że to naturalne, że zacznę od niej, ponieważ to ona miała tutaj dzisiaj być. To było trudne wydarzenie dla każdej z nas. Na szczęście mogę powiedzieć, że przeżyliśmy je razem, to znaczy wszystkie Siostry Miłosierdzia na całym świecie, na odległość, ale będąc ze sobą w komunii. Jako Rada Generalna zauważyłyśmy to i było to prawdziwym wsparciem, nawet jeżeli było wiele pytań, nawet jeżeli codzienne życie nie było łatwe i ostatecznie ból był bardzo realny i silny. Dzisiejszego wieczoru będziemy z wiarą wspominały jej odejście, jak również tych Sióstr, które zmarły pochawszy od 2015 roku. W sposób szczególny będziemy pamiętać o Siostrach zmarłych z powodu pandemii.

Pomyślałyśmy, że możemy przeżyć ten czas jako akt dziękczynienia i wdzięczności za to, kim były, i za misję, jaką każda z nich pełniła do końca swego życia: misję wśród Ubogich, misję

w służbie Zgromadzeniu, misję bycia obecnością. Będziemy modliły się z wiarą i nadzieją, z Siostrami Miłosierdzia na całym świecie, ponieważ ta celebrowana będzie transmitowana na żywo na stronie Zgromadzenia.

A teraz zobaczmy, co wydarzyło się od ostatniego Konwentu Generalnego.

- a. Rzeczywistość Zgromadzenia
- b. Zaangażowania misyjne w Prowincjach
- c. Formacja
- d. Niektóre ważne wydarzenia

Cztery części, które – mam nadzieję – dadzą wam ogólny obraz życia Zgromadzenia.

### **a - Rzeczywistość Zgromadzenia**

*\* Zachodzące zmiany*

#### Liczby

Statystyki nie mówią wszystkiego, ale są niezbędne, by realnie zastanowić się nad różnicami i ewentualnie dostrzec znaki na przyszłość Zgromadzenia.

Ogółem: Jeżeli spojrzycie na krzywą, wniosek jest jasny. By spojrzeć na to nieco z dystansu, spojrzmy na rok 2009, w którym było nas w sumie 18.832 Siostry, w 2015 – 15.591 Sióstr, a w 2020 – 12.855 Sióstr. Spadek jest stały, stosunkowo regularny. Wytlumaczenie tego spadku jest proste: liczba zgonów jest duża i wzrasta, zwłaszcza w Europie i Ameryce Północnej. Należy dodać względny spadek liczby przyjęć do Zgromadzenia. Ze 118 przyjęć w 2009 r. przeszliśmy do 83 w 2015 r. a następnie do 91 w 2020 r.

Być może jest to trochę ryzykowne, by wyobrazić sobie, co będzie w przyszłości, ale prawdopodobnie możemy przewidywać, że na następnym Konwencie będzie nas nadal około 10.000 Sióstr, być może trochę mniej.

Ogólne studium jest niewystarczające. Przyjrzyjmy się teraz, jak zmieniała się liczba Sióstr na poszczególnych kontynentach. Prawdopodobnie trzy krzywe będą się stopniowo łączyć: Europy, Ameryki Południowej i Azji. Różnica między nimi będzie polegała na średniej wieku. Jeżeli spojrzymy na ten parametr od 2009, zauważymy, że co 6 lat zmienia się on o około 1-2 lata. W Europie, obecna średnia wieku wynosi 77 lat (wzrosła o 1,5 roku), w Ameryce Południowej prawie 68 lat (wzrosła o 1,5 roku), a w Azji 55,5 roku (wzrosła o 1 rok).

#### Przyjęcia do Zgromadzenia

W Azji, co roku przyjmowano średnio 33 osoby w latach 2015-2020, co stanowi około 36% przyjęć w całym Zgromadzeniu (średnio 90 rocznie w tym samym okresie). Ta liczba 33 Sióstr stanowi 1,87 % ogólnej liczby Sióstr w Azji.

Następnie widzicie krzywą niebieską odnoszącą się do Afryki. Średnia wieku wynosi 49,2 lat. Wzrost liczb wydaje się powolny, ale jest wyraźny. W gruncie rzeczy, średnio 25 Sióstr wstępuje każdego roku do Zgromadzenia, zatem 27,7 % całości Zgromadzenia, ale przede wszystkim ta liczba stanowi 2,5 % ogółu Sióstr w Afryce. Krzywa powinna zatem się zmienić i połączyć się z innymi krzywymi.

Dla porównania, w Ameryce Południowej wstępuje rocznie średnio 21 Sióstr, co stanowi 0,70 % ich liczby ogólnej, w Ameryce Północnej 0,42 % i w Europie 0,15 %.

Jest to rzeczywistość, która nie dziwi, nawet jeżeli kwestia powołań pozostaje tajemnicą. Kto wie, czy w Europie i Ameryce Północnej nie doznamy zaskoczenia! Pan ciągle powołuje.

W każdym razie, te liczby i procenty pokazują, że oblicze Zgromadzenia za 6 lat będzie po prostu inne: ogółem mniej Sióstr, mniej w Europie i w Ameryce Północnej, spadek, ale mniej silny

w Ameryce Południowej i Azji, a więcej Sióstr w Afryce. Jaka będzie średnia wieku? Możliwe, że się zmniejszy, ponieważ obecnie mamy 13 % Sióstr, które mają więcej niż 90 lat (w tym 72% jest w Europie, 1212 Sióstr na 1688).

Zakończę tę część następującą sugestią: zamiast postrzegać ogólny spadek naszej liczebności jako nieunikniony spadek w kierunku „mniej”, potraktujmy to jako okazję do wykorzystania, by żyć bliżej siebie, z większą otwartością i prostotą. To mogłoby być wezwaniem do nawrócenia naszego spojrzenia na naszą rzeczywistość, przekonane, że Chrystus na nas w niej czeka. To właśnie jest nadzieja.

### Odejścia ze Zgromadzenia

Odejścia, o których teraz wspomnimy, chociaż są zawsze bolesne, są marginalne. Jednakże należałoby zastanowić się nad tą kwestią, ponieważ dotyczy wszystkich Prowincji.

Podczas Rady przeanalizowałyśmy to, co się wydarzyło w Zgromadzeniu, opierając się na danych liczbowych i przyglądając się bliżej przyczynom odejść. Trzeba przyznać, że niektóre z nich są nieuniknione, a nawet czasami pożądane. Niemniej jednak Prowincje stawiają sobie pytanie: jakie są słabe punkty, które nie zostały dostrzeżone, a które stały się punktem krytycznym na drodze powołania niektórych Sióstr?

Gdy chodzi o liczby zauważyłyśmy, że od roku 2003, ogólnie rzecz biorąc, jest mniej odejść, w liczbach bezwzględnych w ciągu roku, co jest normalne, ponieważ liczba Sióstr Miłosierdzia spada. Między rokiem 2009 a 2014 średnio 88 Sióstr rocznie odchodziło ze Zgromadzenia, między 2015 i 2020 – 65 Sióstr. W 2020 było 57 odejść.

Na poszczególnych kontynentach widzimy, że sytuacje są różne. W przeciwieństwie do przyjęć można zauważyć, że odsetek odejść jest wyższy w Afryce niż w Europie. To są dwie skrajności: 0,2 % w Europie w porównaniu do 1,1 % w Afryce. To logiczne, ponieważ większość odejść ma miejsce w grupie wiekowej od 30 do 60 lat, a nie od 80 roku życia!

Odsetek odejść w stosunku do ogólnej liczby Sióstr jest stabilny, a nawet delikatnie spada (około 0,47 %). Nie możemy zatem mówić o „krwotoku” w Zgromadzeniu (wyrażenie to zostało użyte w dokumencie „*Dar wierności, radość wytrwałości*”), ale raczej o stałym zjawisku, któremu należy się uważnie przyjrzeć, ale bez lęku.

Jak mówić o wymiarze wierności i wytrwałości w aktualnym kontekście? Czy należy przejrzeć proces formacyjny? Jak wzmocnić życie siostrzane, by było miejscem formacyjnym, miejscem wzrostu, wzajemnego wsparcia w momentach trudnych?

### *\* Łączenie Prowincji*

Od 2015, miało miejsce 8 połączeń. Oto one w porządku chronologicznym: Belgia-Francja-Szwajcaria, España-Sur z Afryką Północną, St. Louise de Marillac-Asia, España-Norte, España-Este, San Vincenzo-Italia (z Prowincją Neapolu), drugi raz St. Louise de Marillac-Asia (z Tajlandią, czyli 9 krajów), Rosalie Rendu (Wielka Brytania z Australią).

Jakiej oceny możemy dokonać w odniesieniu do tych nowych form organizacji? Siostry tych Prowincji mogłyby powiedzieć o tym lepiej niż ja. Ale ponieważ przy różnych okazjach wypowiadały się na ten temat, to w skrócie podzielę się tym, co usłyszałyśmy.

#### Konsekwencje pozytywne

Mniej Sióstr jest zaangażowanych w posługę zarządzania, jest mniej Ekonomek, mniej Sekretarek. Dzięki temu Siostry mogą być zaangażowane w inne posługi misyjne. Możemy się z tego cieszyć, albowiem jest to jeden z celów łączenia Prowincji.

Bogactwo różnorodności jest rzeczywistością, którą Siostry odkrywają w praktyce. Stopniowo staje się ono zaczynem dla zmiany mentalności, niejednokrotnie burząc przyzwyczajenia. Potrzeba czasu, by wzajemnie się poznać. Zauważyłyśmy starania Wizytatorek wraz z ich Radami, by planować i zwiększać częstotliwość spotkań według regionów, tematów, rodzajów posługi... Wiek nie jest przeszkodą w procesie otwierania się. Siostry starsze są zainteresowane i często zmotywowane tymi wszystkimi propozycjami.

Gdy nowa Prowincja obejmuje kilka różnych krajów, Siostry, które zgadzają się na przekroczenie granicy, po niezbędnym okresie adaptacji uznają, że umocniły się w powołaniu na poziomie ludzkim i duchowym. Ich spojrzenie poszerzyło się na korzyść ich dynamizmu. Czasami nawet żałują, że nie doświadczyły tego wcześniej. Ich dyspozycyjność jest świadectwem i nadaje nowy impuls Prowincjom.

Niektóre łączenia przyczyniły się do ponownego zastanowienia się nad priorytetami misyjnymi i tchnęły nieco nowego życia w Prowincje.

#### Konsekwencje trudniejsze

Opór w przyjmowaniu zmian i brak dyspozycyjności niektórych Sióstr mogą stać się uciążliwe dla Prowincji i hamować odwagę misyjną. Należy uznać ten aspekt, który wymaga realnej pracy nad Ephata, zwłaszcza na płaszczyźnie osobistej: pozwolić się przemieniać tak, by ta przemiana wyrażała się w zaufaniu i dyspozycyjności.

To jasne, że Siostry po połączeniu z inną Prowincją często mówią o odległościach, zwłaszcza, gdy nowa Prowincja obejmuje kilka krajów. Czasami istnieją również ograniczenia administracyjne w przemieszczaniu się z jednego kraju do drugiego. Odległość jest postrzegana jako utrudnienie w bliższym kontakcie z Wizytatorką. Wiąże się również z kosztami finansowymi. Nie chodzi o to, by zaprzeczać tym faktom. Należy jednak wziąć pod uwagę, że nawet Prowincje, które nie są ze sobą połączone i składają się tylko z jednego kraju, doświadczają podobnych trudności. Oto kilka przykładów: Madagaskar, Indie Północne lub Południowe, Amazonia... w tych bardzo dużych regionach lub krajach odległości są ogromne, a środki transportu czasami ograniczone. Wizytatorki muszą nieraz podróżować dwa lub trzy dni, zanim dotrą do Wspólnot.

To poczucie braku bliskości prowadzi nas czasem do postawienia sobie pytania odnośnie roli Radnych Prowincjalnych. Czy są one dostatecznie doceniane? Czy zadania delegowane przez Wizytatorki są wystarczające, dobrze określone i realizowane?

Może się również zdarzyć, że istnienie różnych języków w tej samej Prowincji jest postrzegane jako rzeczywista bariera między Siostrami. To prawda. Można się zastanawiać, w jaki sposób Wizytatorka, która mówi tylko w jednym języku, może porozumieć się z Siostrą innego języka? Może to powodować cierpienie, nieporozumienia, frustrację. Jest to wyzwanie, które pojawia się w nowych Prowincjach.

Zauważmy jednak, że każdy Konwent Generalny nalega na języków, a w rzeczywistości niewiele się zmienia w tej kwestii. Co możemy zrobić, by jednak uczynić jakiś postęp? Niektóre zgromadzenia wymagają od swoich członków, by nauczyli się określonego języka, zwykle języka ich Założycieli. Innym rozwiązaniem jest obowiązkowa nauka jednego języka spośród proponowanych do wyboru. To temat, który należy potraktować na poważnie i podejść do niego bardziej skutecznie.

#### \* *Współpraca*

Od samego początku, współpraca jest charakterystycznym rysem życia Zgromadzenia. W dalszym ciągu jest ona obecna, choć oczywiście w inny sposób, i raczej się poszerza. Jest rzeczą oczywistą, że nigdzie nie można działać w pojedynkę. Wszystkie Prowincje tego doświadczyły, współpracując ze stowarzyszeniami międzynarodowymi, lokalnymi, innymi zgromadzeniami lub podmiotami na zasadach partnerskich. Chciałabym przypomnieć, że na poziomie międzynarodowym istnieje kilka form współpracy, mniej lub bardziej nowych, gdyż międzynarodowość Zgromadzenia odzwierciedla się również w jego zaangażowaniu w sieciach.

- *DREAM*: Od 2005 trwa współpraca partnerska ze Stowarzyszeniem Św. Idziego (Sant'Egidio) w Mozambiku (2 ośrodki), Nigerii (2 ośrodki), Kamerunie, Kongo (RDC), Kenii i Tanzanii. Łącznie 8 ośrodków jest uznawanych przez władze tych krajów ze względu na ich wysoką jakość świadczeń medycznych i szacunek do drugiego człowieka.

- *Depaul* (stowarzyszenie posługujące bezdomnym) narodziło się w Londynie w 1984 i od tego czasu rozwinęło się w kilku krajach. Współpraca partnerska z Siostrami Miłosierdzia jest oczywista, gdyż opiera się na wspólnej pasji wspomagania bezdomnych.

- *Rodzina Wincentyńska*: W styczniu 2020, spotkanie w Rzymie zgromadziło 250 liderów różnych gałęzi wincentyńskich. Niektórzy wyjechali z tego spotkania umocnieni, odkrywając, że Rodzina Wincentyńska jest rzeczywistością. We wrześniu 2021, międzynarodowym liderom została zaproponowana formacja przez Internet: „Modlić się, marzyć i współpracować w służbie Ubogim”.

Wszystkie znacie Sojusz Rodziny Wincentyńskiej na rzecz Bezdomnych (FHA) oraz projekt „13 domów”, w który Prowincje wnoszą znaczący wkład, zarówno na poziomie lokalnym jak ogólnym. Zachęcam Siostry do odwiedzenia strony FAMVIN.

- *ONZ*: Otrzymałyście niedawno informację o zmianach w zespole, które nastąpią w najbliższym czasie.

Głos Sióstr Miłosierdzia w komisjach, do których należą, jest głosem Kościoła, który służy i jest ceniony. Ich artykuły publikowane na stronie internetowej Zgromadzenia mogą być przez nas traktowane nie tylko jako informacja, ale również jako formacja w odniesieniu do obecnie najważniejszych problemów w świetle nauki społecznej Kościoła.

- *Kościół instytucjonalny*: Współpraca Zgromadzenia wyrażała się poprzez jego obecność w:

- ✓ Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego: Z pewnością przypominacie sobie, że latem 2019, Siostra Kathleen została mianowana członkiem tej Kongregacji. Nie mogła się w nią zaangażować, ale to fakt, o którym należy pamiętać: Kościół ufa nam jako Zgromadzeniu. Myślę, że jako członkini stowarzyszenia życia apostolskiego, mogła wnieść inne spojrzenie.
- ✓ Dykasterii ds. Integralnego Rozwoju Człowieka: są w nim obecne dwie Siostry. Siostra Carol KEEHAN, informowałam was o tym, jest członkinią Watykańskiej Komisji ds. Covid-19, utworzonej w celu zorganizowania sprawiedliwej dystrybucji szczepionki na całym świecie, oraz Siostra Mary Louise Stubbs, bardzo zaangażowana w projekt WASH, który ma na celu poprawę dostępu do wody i warunków higienicznych w katolickich placówkach zdrowia w kilku krajach.

*Współpraca z naszymi braćmi i siostrami Ubogimi* poczyniła postępy, ale zasługuje na to, by była rozwijana. W jaki sposób traktować ich nie tyle jako podmioty, ale bardziej jak braci i siostry? *Fratelli tutti* daje nam właściwe wskazania odnośnie tego tematu. Wierzę, że Konwent pozwoli pogłębić tę drogę.

#### \* *Wpływ pandemii Covid-19*

Teraz nie powiem zbyt wiele na ten temat, gdyż nasz Konwent będzie tym naznaczony. Wskażę jedynie kilka punktów odniesienia, zaś w niedzielę, po południu, będą miały Siostry okazję podzielenia się w sposób nieformalny tematem kryzysu, który dotknął cały świat i jeszcze się nie zakończył.

Na płaszczyźnie ludzkiej, w Zgromadzeniu 169 Sióstr zmarło w wyniku wirusa Covid-19 w 2020 roku i niestety jeszcze 56 Sióstr zmarło między 1 stycznia i 31 sierpnia 2021. Możemy uznać, że miałyśmy o jedną czwartą zgonów więcej niż wynosi średnia roczna ich liczba.

Organizacja Prowincji również na tym ucierpiała: zamykanie wspólnot wcześniej niż było to przewidywane, a także otwieranie lub rewizja niektórych dzieł; odnowienie mandatów Sióstr Służebnych, ich przedłużenie, które nie powinno mieć miejsca; posłanie do służby lub składanie ślubów po raz pierwszy, które zostały odłożone w czasie; trudna kwestia wynagrodzeń, w szczególności w szkołach, w różnych ośrodkach...

Cierpienie wynikające ze świadomości ogromnego ubóstwa, wobec którego czuliście się bezsilne, a jednocześnie wasza kreatywność bardzo się zwiększyła, podobnie i odwaga. Jak wiele przykładów mogłybyśmy podać!

Wraz z pojawieniem się środków komunikacyjnych zmienił się sposób działania i przeżywania relacji. Byłyście zmuszone do przeżywania obrad Rady, Konwentów Prowincjalnych za pomocą videokonferencji... są z tego wnioski do wyciągnięcia zarówno dla naszego bycia jako Siostry Miłosierdzia, jak i dla naszego działania.

O wpływie pandemii w wymiarze finansowym na płaszczyźnie Zgromadzenia powie Siostra Teresa SANNO po południu.

Opis przemian zachodzących w Zgromadzeniu od 2015 był nieco długi, teraz zajmiemy się drugim punktem.



## **b - Zaangażowania misyjne w Prowincjach**

Zauważyliśmy, że wszystkie Prowincje, aby wziąć pod uwagę priorytety, które zostały podkreślone 6 lat temu, w dużym stopniu opierały się na Dokumencie Międzykonwentowym, uwzględniając przy tym realne możliwości każdej Prowincji.

Dzięki studium Projektów Prowincjalnych, Planów formacji i podczas wizytacji Radnych Generalnych, zidentyfikowałyśmy priorytety, jakie w większości zostały zrealizowane przez Prowincje. Podczas Konwentu będziecie miały okazję o tym ponownie porozmawiać, więc zacytuję tu tylko najważniejsze punkty:

- Peryferie: istnieją wszędzie i to jest oczywiste, ponieważ one tak bardzo korespondują z naszym charyzmatem.

- Migranci, z bardzo konkretnymi zaangażowaniami w Prowincjach (we Włoszech, w Etiopii, w Ekwatorze, Stanach Zjednoczonych, Brazylii...)

- Sytuacje nagłe/ zespoły mobilne /misje międzyprovincialne: gotowość do zmian - niezależnie od tego, że chciałybyśmy, by było jej ciągle więcej - jest widoczna w Zgromadzeniu (w Mozambiku, Hiszpanii, Ameryce Łacińskiej, na Ukrainie, na Filipinach...)

- Współczesne formy niewolnictwa. Co do tego ostatniego punktu, jeden komentarz. Współczesne formy niewolnictwa stanowią przedmiot prawdziwej troski wszystkich Sióstr Miłosierdzia i niektóre Prowincje rzeczywiście podjęły inicjatywy, ale jesteśmy daleko od osiągnięcia celu wyrażonego w DMK, a który brzmi: „w każdej Prowincji konkretne zaangażowanie, które przyczyni się do walki ze współczesnym niewolnictwem”. Może więc warto się temu przyjrzeć.

## **c - Formacja**

- Prowincje są świadome znaczenia formacji zarówno początkowej, jak i ciągłej.

- *Wasze Plany formacji są kompletne, zwięzłe, dopracowane.* Opierają się na Przewodniku Formacji Początkowej, ale również szeroko uwzględniają wasz kontekst, sytuację młodych dziewcząt i kobiet, które przychodzą, liczbę Sióstr w Seminarium, możliwość formacji na zewnątrz. Ewolucja zmierza w kierunku większego skupienia się na indywidualizacji w formacji, kładąc akcent na wymiar ludzki. To dobrze i to jest konieczne, ale może należałoby czuć nad większą równowagą drogi formacji (wymiar ludzki, duchowy i wincentyński). Takie są nasze odczucia, po przestudiowaniu waszych planów.

- *Tworzenie Seminariów międzyprovincialnych:* powstają powoli, ponieważ w niektórych Prowincjach liczba Sióstr w Seminarium jest niewystarczająca i jest oczywiste, że młode osoby potrzebują konfrontacji, doświadczenia życia wspólnotowego, ubogacenia się i lepszego poznania się nawzajem. Ponadto, jak w przypadku łączenia Prowincji, to pozwoli również zmniejszyć liczbę Sióstr formaterek i zwrócić większą uwagę na ich kompetencje.

- *Ostateczne opracowanie Przewodnika „Przygotowanie do ślubów”.*

- Wydaje się, że wzrasta tendencja do formacji międzyprovincialnej lub kontynentalnej. Dotyczy to zwłaszcza najmłodszych Sióstr. Z pewnością jest to brama, którą należy jeszcze bardziej otworzyć. To prośba ze strony młodych osób.

- W Domu Macierzystym miały miejsce również różne sesje. Niestety, ostatnia odbywająca się w marcu 2020 musiała zostać przerwana z powodu pandemii. To niezapomniane wspomnienie zarówno dla obecnych wówczas Sióstr, jak i Radnych odpowiedzialnych za jej zorganizowanie.

- Na poziomie Rady Generalnej pozostaje jedna kwestia nierozstrzygnięta: czy należy zaktualizować Przewodnik dla Formacji Początkowej? Podczas tego Konwentu byłoby dobrze, gdybyście mogli o tym porozmawiać i wyrazić swoje zdanie.

#### **d - Niektóre ważne wydarzenia**

Rok 2017: 400. rocznica charyzmatu wincentyńskiego obchodzona we wszystkich Prowincjach oraz udział dużej liczby Sióstr Miłosierdzia w Sympozjum w Rzymie.

Rok 2018: powrót Sióstr Miłosierdzia na Wyspy Fidzi (Prowincja Indii Południowych)

Rok 2019: rekolekcje Prowincji St. Louise de Marillac-Asia w Domu Macierzystym. Była to okazja przybycia do Paryża kilku młodych Sióstr z Chin.

Tego samego roku, Siostry Miłosierdzia przybyły do Papui-Nowej Gwinei (Prowincja St. Louise de Marillac-Asia).

Rok 2020: została odnowiona strona internetowa Zgromadzenia oraz skład ekipy zajmujących się nią Sióstr. Siostry pochodzą z sześciu Prowincji (Quasi-Prowincja, Belgia-Francja-Szwajcaria, St. Louise de Marillac-Asia, Mozambik, Prowincja Warszawska, Madrid-Santa Luisa). Wiele czasu pracowały on-line i w końcu mogły się spotkać prawie wszystkie w lipcu 2021, by opracować sposób i zakres relacjonowania Konwentu Generalnego.

Pod koniec 2020: Przybycie Sióstr Miłosierdzia do Senegalu (Prowincja Espana-Sur).

W ostatnim czasie została częściowo odnowiona Komisja Finansów. Siostrę z Prowincji Słowenii zastąpiła Siostra z Prowincji Afryki Środkowej.

## **II - NIEKOŃCZĄCE SIĘ NAWRÓCENIA**

Poza głównymi wyzwaniem, przede wszystkim misyjnymi, ale i innymi, które studiowałyście i które będziecie jeszcze zgłębiać, powiem o takich, które ujęłam w słowach: „niekończące się nawrócenia”. Myślę bowiem, że macie świadomość, iż ciągle potrzebujemy nawrócenia, które coraz bardziej wzmacniałoby żywotność Zgromadzenia.

#### **a - Wiara i zaufanie: fundamenty naszej wierności**

W wielu krajach wiara nie jest już oczywista, podobnie jak zwykle zaufanie.

Odnosnie wiary, Dokument Międzykonwentowy podkreślił konieczność ożywienia „ *jakości życia duchowego*” a także „*nieustannego powracania do Ewangelii*”. Paragraf „*Zażyłą więź z Chrystusem*” również proponuje konkretne kierunki działania. Jest to stały temat i jesteśmy o tym tak przekonane, że istnieje ryzyko, iż usłyszymy to bez wyciągania wystarczających wniosków dla niekończącego się, a jednak istotnego procesu nawrócenia, zarówno osobistego, jak i na poziomie Zgromadzenia.

Wzmacniamy nasze życie wiary. Jest to bowiem tym bardziej konieczne, że żyjemy w społeczeństwie „powierzchnowym”, które może mieć na nas silny wpływ. Nasze życie jest zbudowane na kamieniu węgielnym, którym jest Chrystus, na niczym innym. Jest to wezwanie do umocnienia naszego życia wewnętrznego, nieustannego czerpania z niego, by pozostać prawdziwymi uczennicami Jezusa, misjonarkami Ewangelii oraz by formować najmłodsze Siostry w tej perspektywie, aby mogły doświadczać radości płynącej z daru i wierności.

Zaufanie: W skali globalnej zaufanie niekoniecznie jest w kryzysie, ale zostało ze-  
pehnięte na drugi plan. Sądzymy, że możemy żyć samodzielnie, nie będąc zależnymi od nikogo.  
Jednostka jest na pierwszym miejscu, a „zaufanie” jest czasami postrzegane jako przeszkoda  
na drodze do wolności. Ponadto żyjemy w epoce zwątpienia, gdzie wszystko jest często kwe-  
stionowane, zwłaszcza, gdy wypowiadają się autorytety, politycy, naukowcy (na przykład, na  
temat globalnego ocieplenia, pandemii, szczepionek...). Nie mamy zaufania.

Brak zaufania staje się odruchem, który dołącza się do braku niuansów podczas debat  
i dialogu, czego konsekwencją jest umacnianie różnych ideologii i pokusa tzw. indywiduali-  
stycznego wycofania się lub zamknięcie się we własnej tożsamości.

Wszystkie te tendencje mogą podstępnie zakraść się do naszego życia. Może się to wy-  
rażać w osłabionych relacjach, gdyż zaufanie leży u podstaw spotkania, w zniechęceniu, utracie  
radości aż po porzucenie powołania. Stała nieufność wobec wszystkiego i wszystkich może  
stać się prawdziwą trucizną w naszym życiu osobistym, we wspólnotach. Wydaje mi się, że  
należy zidentyfikować te ciernie i możliwie jak najszybciej je usunąć. Zaufanie, które nie jest  
ani naiwnością, ani zaślepieniem, jest wiarą w innego, wiarą w możliwe. Jakie świadectwo  
możemy temu dać?

Wiara nas niesie, ale powinniśmy o nią dbać. Zaufanie daje nam radosną, wielkoduszną  
i swobodną pewność, ale należy je budować. Do nas należy znalezienie środków, gdyż są to  
podstawy naszej wierności.

## **b - Służba braterstwu, misja na dzisiaj**

Temat „życia razem” już pogłębiałyście, ale podczas Konwentu będziemy kontynuować  
naszą refleksję. „Życie razem” w oparciu o dwa elementy składowe: jednym z nich jest wspól-  
nota, a drugim relacje zewnętrzne.

Siostry między 7 a 10 rokiem powołania podkreślały wagę, jaką przywiązują do relacji  
we wspólnotcie. Wydaje się, że są one świadome bycia uczennicami-misjonarkami i wyrażają  
potrzebę wsparcia ze strony wspólnoty, miejsca odnowienia dla misji.

Z tej samej przyczyny, przy różnych okazjach, podczas Konwentów Prowincjalnych  
podkreślałyście, że wspólnota powinna być tym miejscem wiary, braterstwa i formacji. Uwa-  
żacie, że poza wymiarem wsparcia, wspólnotowe „życie razem” jest również świadectwem,  
świadectwem ewangelicznym.

Dzisiaj bardziej niż kiedykolwiek, braterstwo jest tym, co wspólnota może ofiarować  
światu. Jego brak odczuwany z powodu pandemii, uwypuklił to, czego każdy człowiek potrze-  
buje: relacji rzeczywistych, nie wirtualnych, relacji wiernych, prawdziwych.

Prawo może lub mogłoby przyczynić się do większej równości, bezpieczeństwa, zdro-  
wia, a nawet edukacji, ale o ile braterstwo mogłoby być zalecane samo z siebie, o tyle prawo  
nie jest w stanie go zdefiniować, a w każdym razie, nie do końca. Teraz bowiem wszystkie już  
wiemy, że jest ono priorytetem dla świata, dla świata, który doświadczył obojętności, strachu,  
przemocy, braku poszanowania godności ludzkiej... W przeciwnym razie, jak wyjaśnić wpływ  
*Fratelli tutti*?

W jaki sposób mogłybyśmy być bardziej obecnością, która stawia ludzkość w centrum,  
która uważa jakość więzi za kluczową; więzi między nami, więzi z naszymi braćmi i siostrami?  
Co zrobić, by przeżywać je z większą prostotą, z miłością? Co zrobić, by wszystkie środki

techniczne, których musimy używać, nie stały się priorytetem, który całkowicie zajmuje nasz umysł w imię skuteczności?

Być może dzisiaj powinniśmy czuć nad tym, by zostawić więcej miejsca człowiekowi, poświęcić czas, przeżywać go z naszymi braćmi i siostrami, dbać o nasze relacje, pozwolić sobie na wzruszenie, jak dobry Samarytanin, umieć postawić się na miejscu drugiego, troszczyć się o naszą relację z Chrystusem, ponieważ to On jest źródłem wszystkiego, czym jesteśmy i możemy być dla naszych braci i sióstr.

Braterstwo postrzegane jako postawa, jako sposób bycia mogłoby nabrać pełnego wymiaru misyjnego, stać się nowym sposobem obecności w świecie.

Chodzi o rzeczywiste nawrócenie, które należy wziąć pod uwagę: zmienić a nawet zewangelizować nasz stosunek do czasu, technologii, równowagi „wspólnota-misja”, jak również do naszego sposobu bycia w relacji.

### **c - Wyzwanie nadziei: znak zmartwychwstania**

Życie zmieniło się, społeczeństwo się zmienia. W obliczu kryzysu, nieustannie słyszemy wezwanie do wspaniałomyślnego wzmocnienia naszego oddania Bogu w służbie naszym braciom i siostram. Duch Święty nam to podpowiada. Św. Wincenty i św. Ludwika w dalszym ciągu nas inspirują i pomagają nam zachowywać świeżość i dynamizm w naszym powołaniu. „*Jeśli miłość do Boga jest ogniem, to gorliwość jest jego płomieniem*” (św. Wincenty, 22 sierpnia 1659, SVP XII, 306).

Gorliwość, kreatywność, odwaga są obecne w Prowincjach. Jest to rzeczywistość, źródło nadziei, by wspólnie budować przyszłość. Przeczytajcie wszystkie świadectwa zamieszczone w Echach, na stronie internetowej. To jest życie Zgromadzenia.

Siłą napędową tego wszystkiego jest wiara i nadzieja. Nadzieja oznacza ruch, dynamikę, która popycha naprzód, robiąc wyłomy w kierunku tego, co możliwe. Jest wezwaniem do przyjęcia życia takim, jakie jest i zgodą na to, by się w nie zaangażować. Ona nie eliminuje przeszkód, trudności, cierpień, ale pozwala zrozumieć rzeczywistość taką, jaka jest, inaczej niż przez drzwi a priori zamknięte. Chodzi o przejście od: „*To jest niemożliwe, trzeba być realistą*” do: „*Dlaczego nie? A gdybyśmy tak spróbowali?*” Konwent jest tym uprzywilejowanym czasem, by oprzeć się na tym, czym już żyjemy i by odważyć się otworzyć bramy bez lęku, albowiem Bóg nam ufa i my Mu ufamy.

Nie chodzi więc o postawę woluntarystyczną, pełną napięcia, ale o spokojne przyjęcie intuicji, które Duch Święty nakreślił na przyszłość, z Panem, z naszymi braćmi i siostrami żyjącymi w ubóstwie.

Kościół, przez papieża Franciszka, zaprasza nas do tego z mocą. *Laudato si* (2015), a także *Fratelli tutti* (2020) są dwoma dokumentami, które poruszyły świat, lud Boży, Zgromadzenie. Uwzględniłyśmy zasadę „*wszystko, jest ze sobą powiązane*”. Zrozumiałyśmy, że należy „*usłyszeć zarówno wołanie ziemi, jak i krzyk biednych*” (*Laudato si*, 49).

Nasza odpowiedź na dzisiaj to: „Ephata!” Otwórzmy bramy odwagi, prostoty, braterstwa, aby nieustannie starać się coraz lepiej służyć naszym braciom i siostram, być z nimi. Nasza nadzieja wobec wielu „pustych grobów” naszych społeczeństw, cierpienia, rozpacz,

samotności i tak wielu innych, jest znakiem, że stanięcie na nogi jest możliwe. Świat potrzebuje świadków otwierających bramy nadziei.

Zakończę tekstem jednego z wolontariuszy stowarzyszenia na rzecz bezdomnych, napisanym po spotkaniu, spotkaniu bezinteresownym, które otwiera na nadzieję:

*„Przyszedł tego poranka i zapytałem go: Herbata, kawa czy zupa? Spojrzał na mnie, a ja spojrzałem na niego. Jego ręka pokazała jego nędzę i wziął chleb.*

*Trochę dalej na ulicy spostrzegłem go, a on mnie rozpoznał. Spojrzał na mnie, a ja spojrzałem na niego. Brakowało nam słów. Przywitaliśmy się łokciami. Był tam na ulicy, wciąż zmarznięty. I spojrzał na mnie, a ja spojrzałem na niego. I w tym jedynym spojrzeniu mogliśmy porozmawiać. W każdym z naszych serc zagościło ciepło.*

*Chrystus zmartwychwstał! Tak, On naprawdę zmartwychwstał!”*

Tak, z pewnością wszelkie nasze „Ephata” otwierają nas na spotkanie, na codzienne spotkania. Są dobrymi nowinami dla nas samych, dla innych, gdyż czerpiemy z tego samego człowieczeństwa, zmierzając ku nadziei. Uwierzmy w tę Dobrą Nowinę!

Siostra Françoise PETIT  
*Siostra Miłosierdzia*

## WYBORY

# Wybór Przełożonej Generalnej

Poniedziałek, 8 listopada 2021

Niedziela, 7 listopada, członkinie Konwentu w ciszy i na modlitwie przygotowywały się do wyboru nowej Przełożonej Generalnej.

Poniedziałek, 8 listopada, dzień rozpoczął się od Eucharystii, której przewodniczył Ojciec Tomaz Mavrič, Przełożony Generalny.

Komentując teksty liturgiczne z dnia, w swojej homilii Ojciec Tomaz przypomniał, na czym polega misja Przełożonej Generalnej w kontekście Zgromadzenia, Kościoła i dzisiejszego świata.

Konwent Generalny przystąpił do wyboru

Przełożonej Generalnej:

**Siostra Françoise P E T I T**

została wybrana na 6-letnią kadencję.



Siostra Françoise oddała się do dyspozycji Zgromadzenia, licząc na łaskę Bożą, pomoc Ojca Tomaza Mavrič i Ojca Bernarda Schoepfer oraz na współpracę wszystkich Sióstr.

Dźwięk dzwonu w Domu Macierzystym obwieścił tę nowinę i wszystkie Siostry zgromadziły się na dziedzińcu przed salą konferencyjną, by wyrazić Siostrze Françoise swoją radość, wdzięczność i zapewnić ją o wsparciu modlitewnym. Informacja przekazana drogą mailową bardzo szybko rozeszła się po wszystkich Prowincjach świata.

## Wybór Przełożonej Generalnej

# Homilia Ojca Tomaza Mavrič

Poniedziałek, 8 listopada 2021

Czytania: Mdr 1,1-7, Ps 139, Łk 17,1-6

Najdroższe Siostry, przed chwilą w pierwszym czytaniu wysłuchaliśmy słów z Księgi Mądrości, „*Duch Pański wypełnił zamieszkaną ziemię, Ten, który ogarnia wszystko...*”. Gromadzicie się dzisiaj tutaj, aby błagać o światło Ducha Świętego podczas wyboru Przełożonej Generalnej. Wiecie z waszych Konstytucji, że „*Konwent Generalny posiada najwyższą władzę odnośnie wyboru Przełożonej Generalnej*” (por. K 87d). Nie wątpię, że bardzo poważnie traktujecie to zadanie. Nie wątpię, że bardzo poważnie traktujecie to zadanie. Nie tylko do przeżywania Konwentu przygotowaliście się poprzez odprawienie ośmiodniowych rekolekcji, ale także do dzisiejszego wyboru przygotowaliście się poprzez wczorajszy dzień modlitwy i rozeznawania.

Pierwsze *Reguły* Zgromadzenia mówią:

„*Przełożona będzie mieć pełną władzę nad tymże bractwem. Będzie jakby duszą ożywiająca jego ciało: dopilnuje przestrzegania niniejszego regulaminu; będzie przyjmować w szeregi bractwa osoby, które uzna za odpowiednie i przeszkoli je we wszystkim co dotyczy ich służby, ale szczególnie w praktykowaniu cnót chrześcijańskich i odpowiednich dla ich zbawienia – a będzie je pouczać raczej swym przykładem, niż słowami*” (SVP XIII, Dokument 145, „Regulamin Córek Miłosierdzia”, 1645).

„*Będzie jakby duszą ożywiająca całe ciało*”! Jakże piękne określenie Przełożonej Generalnej. Powinnyście zatem wybrać taką Siostrę, o której myślicie, że jest przeniknięta miłością Bożą i duchem wincentyńskim, i która może ożywić całe ciało, jakim jest Zgromadzenie.

Wasze obecne *Konstytucje* podejmują pierwsze *Reguły*, mówią:

„*Przełożona Generalna, następczyni świętej Ludwigi de Marillac, przeniknięta naukami Założycieli, wykonuje swoją władzę w taki sposób, by «wszystkim Siostronom okazać miłość, jaką darzy je Bóg»* (por. *Perfectae caritatis*, 14).

*W postawie służenia czuwa, aby była zachowana jedność w wierności duchowi Zgromadzenia oraz posłuszeństwo Przełożonemu Generalnemu i Kościołowi.*

*Przełożona Generalna jest odpowiedzialna za sprawy Zgromadzenia. Pobudza wszystkie Siostry do współpracy dla dobra Zgromadzenia. Siostry Miłosierdzia widzą w niej tę, która została wybrana przez Boga do kierowania nimi i okazują jej posłuszeństwo” (K 66a).*

W dzisiejszej Ewangelii słyszymy następujące słowa: „*Gdybyście mieli wiarę jak ziarnko gorczycy, powiedzielibyście tej morwie: «Wyrwij się z korzeniem i przesadź się w morze», a byłaby wam posłuszna”*. Jezus obiecuje nam, że wiara, nawet tak mała jak ziarnko gorczycy, daje nam wielką moc. Bądźcie zatem pewne, że wierząc w Bożą pomoc, podejmiecie dobrą decyzję podczas dzisiejszego wyboru. Wystarczy, że będziecie powtarzać refren Psalmu: „*Prowadź mnie, Panie, swą drogą wieczną”*.

Ojciec Tomáš Mavrič, CM  
*Przełożony Generalny*



## WYBORY

# Wybór Radnych Generalnych i Asystentki Generalnej

15 i 18 listopada 2021

W poniedziałek, 15 listopada 2021, Konwent Generalny wybrał Radne Generalne, aby pomagały Siostrze Françoise Petit w zarządzaniu Zgromadzeniem. Są nimi:

**Siostra Alicia Margarita CORTES CAZARES** – Meksykanka, Prowincja Meksyku

**Siostra Ana Amélia CUNHA** – Brazylijka, Prowincja Fortalezy

**Siostra Hanna CYBULA** – wybrana ponownie, Polka, Kuria Generalna

**Siostra Theresa EKE** – Nigeryjka, Prowincja Nigerii

**Siostra Luisa FARRI** - Włoszka, Kuria Generalna

**Siostra Antonia GONZALEZ GRANADO** – Hiszpanka, Prowincja Madrid-Santa Luisa

**Siostra Julie KUBASAK** – Amerykanka, Prowincja St. Elizabeth Ann Seton

**Siostra Anna WIWIEK SOEPRAPTIWI** – Indonezyjka, Prowincja Indonezji.



18 listopada 2021 Konwent Generalny wybrał

**Siostrę Julie KUBASAK**

Asystentką Generalną Zgromadzenia.



## Wybór Radnych Generalnych

# Homilia Ojca Tomaža Mavrič

15 listopada 2021

Czytania: 1 Mch 1,10-15; 41-43; 54-57; 62-64, Ps 119, Łk 18,35-43

Wszystkie dzisiejsze czytania mówią nam o wierze. Pierwsze czytanie zaczerpnięte z Pierwszej Księgi Machabejskiej rozpoczyna się od opisu uwiedzenia narodu żydowskiego przez tych, którzy złamali Prawo. Żydzi, którzy przyłączyli się do pogan, zaczęli ich naśladować, dostosowując się do ich obyczajów. Niemniej jednak pod koniec czytania słyszymy, że *„wielu jednak spośród Izraelitów postanowiło sobie, że nie będą jeść nieczystych pokarmów, i mocno trzymało się swego postanowienia. Woleli raczej umrzeć aniżeli skalać się pokarmem i zbezcześcić święte przymierze. Toteż oddali swe życie”*. Ci, pełni wiary wyznawcy Bożego Przymierza, okazując wierność Prawu, byli gotowi przyjąć męczeństwo, sprzeciwiając się nakazom króla.

Fragment Psalmu 119 rozpoczyna się wyznaniem wierności oraz prośbą o Bożą pomoc. *„Opłotły mnie więzy grzeszników, nie zapomniałem o Twoim prawie. Wyzwól mnie z ludzkiego ucisku, a będę strzegł Twoich przykazań”*. Psalmista zapewnia Boga, że był wierny Prawu, ale uznaje również, że aby nadal je zachowywać, liczy na Jego moc.

Ewangelia, której wysłuchaliśmy, przedstawia nam znaną historię niewidomego z Jerycha. Przy wejściu do miasta, w miejscu gdzie siedział jako żebrak, usłyszał, że dzieje się coś niezwykłego, ale musiał dopytać, co to jest. Gdy dowiedział się, że przechodzący obok niego tłum towarzyszy Jezusowi, wyznał swoją wiarę w Jezusa wołając wobec tłumy: *„Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną!”* Pomimo że otaczający ludzie próbowali go uciszyć, on tym głośniejsze wołał: *„Synu Dawida, ulituj się nade mną!”* Używając tytułu „Syn Dawida”, wyznał swoją wiarę w Jezusa jako Mesjasza. Wtedy Jezus zwrócił się do niewidomego żebraka, przywołał go do siebie i zapytał, czego chce. Dowiedziawszy się, że chce przejrzeć, powiedział: *„Przejrzyj, twoja wiara cię uzdrowiła”*. Niewidomy, choć nie widział, rozpoznał Jezusa jako obiecanego Mesjasza. Jezus z kolei uznał wiarę tego człowieka i uzdrowił jego fizyczną ślepotę.

Jakie przesłanie odnośnie wiary przekazują nam te trzy czytania i jak odnoszą się do wyborów, które będą miały miejsce dzisiaj w tej sali? Wydaje się, że każde z nich stara się utwierdzić naszą wiarę w Jezusa i Jego prawo. Podobnie jak w pierwszym czytaniu, my również powinniśmy być gotowi, bez lęku, bronić naszych przekonań, pomimo prądów w dzisiejszym

świecie, które są z nimi sprzeczne. Po drugie, powinniśmy uznać, że potrzebujemy pomocy Pana w zachowywaniu Jego przykazań i wierności Jemu. Wreszcie, nie możemy się ociągać, ale głosić w każdym czasie i na wszystkie możliwe sposoby, słowem i czynem, że Jezus jest naszym Panem, Odkupicielem i Zbawicielem.

Dzisiaj wybierzecie członkinie Rady Generalnej, które będą służyć radą i wsparciem Siostrze Françoise. Jak mówią Konstytucje: „*Pomagają jej w zarządzaniu Zgromadzeniem w wierności Konstytucjom i Statutom*” (K. 68a). Ufam, że zastanowiłyście się już na modlitwie, które Siostry mogłyby najlepiej wypełnić to zadanie. Prawdopodobnie znacie Siostry, które zostały zaproponowane z waszej własnej grupy językowej lub kontynentu, a innych pewnie nie znacie. W przypadku tych ostatnich, będziecie polegać na radach otrzymanych od tych, które je znają, a zwłaszcza na natchnieniach Ducha Świętego. W miarę możliwości, szukajcie Sióstr, które są przepelnione wiarą, o której mówią dzisiejsze czytania. Radne Generalne powinny być kobietami wiary, głęboko przeniknięte duchem wincentyńskim, i które nie będą się bały mówić tego, co myślą. W ten sposób będą one naprawdę nieocenioną pomocą dla Siostry Françoise. Wasze dzisiejsze głosy są w pewnym sensie aktem wiary. Wiercie, że Duch Święty będzie was prowadził w dokonywaniu właściwych wyborów i bądźcie przekonane, że Siostry, które zostaną wybrane, będą najbardziej odpowiednie do pełnienia zadań Radnych Generalnych.

Proszę Pana Jezusa, aby dziś, gdy będziecie wypełniać to delikatne zadanie, które zostało wam powierzone, wylał na każdą z was swojego Ducha mądrości i wiedzy. Niech Matka Boża od Cudownego Medalika, która tak bardzo kocha Zgromadzenie, wraz z waszymi świętymi Założycielami: świętą Ludwiką i świętym Wincentym, wstawiają się za wami przez cały ten dzień.

Ojciec Tomáš MAVRIČ, CM  
*Przełożony Generalny*

## Wybór Asystentki Generalnej

# Homilia Ojca Tomaża Mavrič

18 listopada 2021

Czytania: 1 Mch 2,15-29, Ps 50, Łk 19,41-44

W czytaniach wybranych na niedziele, w ciągu całego roku liturgicznego, często istnieje bardzo ścisły związek pomiędzy pierwszym czytaniem a Ewangelią. Zasadniczo nie zdarza się to w dni powszednie, gdyż dwa czytania są zazwyczaj kontynuacją jednej z ksiąg Starego Testamentu lub jednego z listów Nowego Testamentu i jednej z Ewangelii. Jednak dzisiaj, z pewnością przez przypadek, możemy dostrzec związek między tymi dwoma czytaniem.

W Pierwszej Księdze Machabejskiej, podobnie jak w miniony poniedziałek, mamy ponownie przedstawioną scenę, w której wielu Żydów ulega nakazom króla, wbrew zawartemu z Bogiem Przymierzu. Ale na szczęście są i tacy, którzy zobowiązują się do pozostania wiernymi Panu. Tak więc Matatiasz, jeden ze zwierzchników pośród Żydów w mieście, jest zapalony gorliwością do tego stopnia, że atakuje i zabija jednego ze swych braci, który – ulegając nakazom króla – przyszedł złożyć ofiarę. Matatiasz burzy ołtarz ofiarny, a następnie przechodzi przez miasto, wzywając tych, którzy chcą dochować wierności Panu, by przyłączyli się do niego. Po czym wraz z synami ucieka w góry. Zanim tak się stało, królewscy wysłańcy namawiali go do wykonania nakazu króla mówiąc, że wszystkie narody, mieszkańcy Judy i ci, którzy pozostali w Jerozolimie, tak postąpili. Jednakże Matatiasz sprzeciwił się tymi słowami: „*Ja, moi synowie i moi krewni będziemy postępować zgodnie z przymierzem, które zawarli nasi ojcowie. Niech nas Bóg broni od przekroczenia Prawa i Jego nakazów! Słów króla nie będziemy słuchali i od kultu naszego nie odstępimy ani w prawo, ani w lewo*”.

W Ewangelii zaś widzimy Jezusa, który płacze nad Jerozolimą i zapowiada, że nadchodzą dni, kiedy jej nieprzyjaciele otoczą ją wałem, oblegną i ścisną zewsząd, zabijając jej mieszkańców, ponieważ lud nie rozpoznał czasu swojego nawiedzenia. W tym przypadku nie chodzi o stawianie czoła prześladowaniom, ale raczej o odmowę rozpoznania w Jezusie obiecanego Mesjasza i przyjęcia Jego nauki.

Z jednej strony, Matatiasz i jego krewni zachowali przymierze Pańskie dla słuszych powodów. Odmówili oddawania czci i składania ofiar bożkom, co było wyraźnie zabronione w przykazaniach danych Mojżeszowi. Natomiast z drugiej strony, mieszkańcy Jerozolimy wspólnie Jezusowi, chociaż oczekiwali Mesjasza, nie byli na tyle otwarci, aby zdać sobie

sprawę, że przyszedł On w osobie Jezusa. Ich umysły pozostawały zamknięte z nieuzasadnionych powodów.

Czytania te przypominają nam, że powinniśmy być otwarci na to, co Bóg nam proponuje poprzez osoby i wydarzenia. Oczywiście, należy starannie rozeznawać, ale mimo to powinniśmy być otwarci. Bóg przemawia do nas na różne sposoby.

Dzisiaj wybieriecie Asystentkę Generalną. Wasze Konstytucje mówią: „*Asystentka Generalna, wybrana przez Konwent Generalny spośród Radnych Generalnych, zastępuje Przełożoną Generalną podczas jej nieobecności. Gdy urząd Przełożonej Generalnej zawakuje, zastępuje ją do najbliższego Konwentu Generalnego zwyczajnego*” (K. 67a).

W tym roku, prawdopodobnie bardziej niż w przeszłości, macie świadomość znaczenia tego urzędu. Kto mógł przypuszczać, że śmierć Siostry Kathleen Appler, która została wybrana na Przełożoną Generalną nieco ponad sześć lat temu, doprowadzi do tego, że Siostra Françoise Petit, jako Asystentka Generalna, obejmie tę funkcję? Dlatego powinniście wybrać na Asystentkę Generalną spośród Radnych Generalnych tę, którą uważacie za najbardziej odpowiednią do objęcia zadań Przełożonej Generalnej, gdyby zaistniała taka potrzeba.

Po raz kolejny, błagam Ducha Świętego, aby był waszym natchnieniem w tych wyborach. Nie mam wątpliwości, że Jezus będzie was prowadził, abyście mogły nieustannie, tak jak mówi to dzisiejszy poranny psalm: „*Sklądać Bogu dziękczynną ofiarę, spełniać swoje śluby wobec Najwyższego*”.

Ojciec Tomáš MAVRIČ, CM  
*Przełożony Generalny*

## Przesłanie wideo Papieża Franciszka skierowane do członkiń Konwentu Generalnego

20 listopada 2021

Drogie Siostry, zgromadziłyście się na Konwencji w Paryżu, w waszym Domu Macierzystym przy ul. du Bac, aby w świetle Ewangelii zastanowić się nad waszą misją.

Temat, który wybrałyście, jest odważny: *Ephata* i prowadzi was do rozważenia konieczności „przejścia przez bramę...”, niestrudzonego „pójścia ku...”, i spotkania”.

Jest to waszą charakterystyczną cechą od samego początku. Jesteście Zgromadzeniem kobiet powołanych, by nieść miłość Chrystusa Ubogim.

To właśnie skłoniło was na całym świecie, nie tylko do pomocy Ubogim w dużych instytucjach, szpitalach, sierocińcach i szkołach, ale również do odwiedzania ich, do spotykania się z nimi w miejscach, w których żyją, do rozwijania wraz z nimi dróg prowadzących do wzrastania w człowieczeństwie, promujących życie i zapewniających duchową opiekę.

Zapraszam was, abyście spojrzały na piękno waszego powołania. Ono jest piękne, czyż nie? Bóg powierzył wam Ubogich, swoich ulubieńców, właśnie wam! Jesteście ich matkami i siostrami, nie macochami... Matkami i siostrami.

Matkami, ponieważ przez waszą miłość i wrażliwość na wszystkie ich potrzeby, zradzacie ich do Miłości Boga oraz na nowo otwieracie na piękno życia.

Siostrami, ponieważ wspieracie ich w ich sytuacji i towarzyszyacie im w odzyskiwaniu swej godności na różnych drogach życia, które przemierzacie razem z nimi.

W ten sposób stajecie się coraz bardziej Siostrami Miłosierdzia, co zgodnie z myślą waszego Założyciela, św. Wincentego a Paulo, oznacza być Córkami Boga, obrazem największej Miłości, jaką okazał nam sam Bóg.

Jako Siostry Miłosierdzia, w tym czasie naznaczonym tak wieloma przeciwnościami i tak wieloma przejawami marginalizacji, odgrywacie historyczną rolę jako kobiety, które żyją szczególną formą konsekracji, towarzysząc wielu naszym braciom i siostram, będącym ofiarami przemocy, dyskryminacji, pomagając wzrastać dzieciom, pierwszym ofiarom nadużyć ze strony dorosłych, strzegąc i broniąc życia wokół siebie poprzez wasz uśmiech, troskę, poświęcenie w służbie najmniejszym.

Zachęcam was do działania, aby wszyscy mieli zapewnione podstawowe prawa, które gwarantują godne życie, abyście przyczyniały się do ochrony naszego „wspólnego domu”, abyście przekazywały wiarę i wartości chrześcijańskie nowym pokoleniom oraz wychowywały je do troski o siebie nawzajem. Jest tak wiele do zrobienia.

Bóg wzywa was do dawania wspaniałomyślnych odpowiedzi. Bóg wzywa was do spotkania, słuchania, do przemierzania dziejowych dróg, do pokonywania drogi razem, by uczestniczyć w wydarzeniach dotyczących całej ludzkości.

Jesteście nadal wielką duchową siłą w Kościele i w świecie. Proszę Pana, przez wstawiennictwo Maryi, Jedynej Matki waszego Zgromadzenia, aby zachował was w powołaniu i dodawał impulsu waszej misji.

Niech Pan wam błogosławi, a Matka Boża niech was strzeże. I proszę, nie zapominajcie o mnie w modlitwie. Dziękuję!

Papież Franciszek



## Dzielić się wiarą i wartościami chrześcijańskimi z młodymi pokoleniami

2 listopada 2021

Zrozumienie kontekstu życia dzisiejszej młodzieży jest czymś koniecznym we wszystkich dyskusjach na temat sposobu pracy z nią. Przeprowadzono już wiele badań dotyczących tej kwestii, co pozwoliło mi również ją zgłębić. W pierwszej części mojej konferencji podzielię się niektórymi wynikami ankiety przeprowadzonej przez Fundację *Gravissimum Educationis*, założoną przez papieża Franciszka w 2015 r. na rzecz edukacji integralnej i braterskiego współistnienia. W ramach przygotowań do Synodu Biskupów w 2018 r. na temat: „Młodzież, wiara i rozeznanie powołań”, Fundacja przeprowadziła ankietę wśród 16 773 młodych ludzi, w wieku od 16 do 29 lat, studiujących na 68 uniwersytetach i w 28 szkołach (katolickich i instytucjach niekatolickich), obecnych na 5 kontynentach. Chociaż ankietę koncentrowała się na wyzwaniach edukacyjnych, przed którymi stoją dzisiaj młodzi ludzie, wyniki opisują konteksty ich życia w trzech głównych obszarach: JA, MY i ONI. Przytoczę fragmenty badania, które będą pomocne w rozwinięciu powierzonego mi tematu. Proszę o wyrozumiałość, ponieważ cytaty będą długie. Zachęcam, abyście z cierpliwością i w duchu modlitwy, wsłuchały się w głos młodzieży, który został odzwierciedlony w wynikach ankiety.

### Część pierwsza

#### **Iluzorycznie samowystarczalne JA**

„...Jednym z mechanizmów, który wielu młodych ludzi mogłoby wykorzystać, aby uniknąć przytłoczenia lękiem niepewności, jest skupienie się na terażniejszości, co zachęciłoby ich do poszukiwania sensu w ich bezpośrednim i najbliższym otoczeniu. Za satysfakcją, jaką wyrażają ze swojego obecnego życia, kryje się niebezpieczeństwo, że nie uda im się wyjść poza te małe grupy i poszerzyć swoich horyzontów. Co więcej, wyniki wyraźnie sugerują, że wielu młodych ludzi, w ramach rekompensaty, rozwija swoje wszechmocne JA, by zapewnić sobie panowanie nad sobą. Dzięki temu wierzą, że mogą zrobić wszystko, co chcą i co zamierzają, a w dodatku są przekonani, że mogą to osiągnąć sami. Może to skutkować poczuciem samowystarczalności, co oznacza, że już nie polegają na innych, a nawet posuwają się tak daleko, że są nieufni wobec innych, gdyż – wyjąwszy tych, którzy należą do ich najbliższego otoczenia – ci inni mogą stać się przeszkodą na ich drodze. Podtrzymywanie tego wszechmocnego i samowystarczalnego JA w kontekście niepewności, w jakiej młodzi ludzie żyją dzisiaj, wymaga nieustannego potwierdzania i uznania ze strony innych. Jak wskazuje wiele badań dotyczących młodych ludzi, wielu z nich szuka tego potwierdzenia, popisując się. Czynią to niemal w sposób przymusowy w sieciach społecznościowych, aby stale otrzymywać ‘polubienia’ („likes”) od swojego otoczenia i od każdego, kto ma dostęp do ich profilu.

Trzy cechy, które młodzi najczęściej wybierali (spośród wszystkich 11), by się zaprezentować to: ich zainteresowania, upodobania i wartości osobiste oraz własne plany na przyszłość. Nie wielu przedstawiłoby się innym, odnosząc się do tego, co robią ich rodzice lub nawiązując do uniwersytetu, na który uczęszczają, a jeszcze mniej odniosłoby się do swoich przekonań religijnych i politycznych. W tych odpowiedziach pierwszeństwo ma wizerunek młodych ludzi skoncentrowanych na samych sobie; JA mające za punkt odniesienia tylko siebie, dla takiego JA wartość istnieje w nich samych i w tym czego chcą lub sądzą, że to jest, a nie w przynależności do określonych grup społecznych... Aby zachować to „ja” mające tylko siebie za punkt odniesienia, młodzi ludzie mają tendencję do ograniczania zakresu swoich zainteresowań do najbliższego kręgu, co daje im swobodę rozwijania własnej tożsamości wspieranej przez zabezpieczenia pochodzące z bliskiego, znanego otoczenia. Wszechmoc i samowystarczalność własnego JA, którą młodzi ludzie prezentują światu, jest więc w pewnym sensie iluzoryczna, gdyż zmniejsza niepokój wywołany niepewnością, której doświadczają i skłania ich do szukania aprobaty w małych grupach rówieśników, do których się upodabniają.

/.../ to, co ma pierwszeństwo w projektach tych młodych ludzi, to pragnienie osiągnięcia stabilizacji i osobistego dobrego samopoczucia. To dobre samopoczucie może również poprowadzić ich do skupiania się wyłącznie na tym, co sprawia, że czują się dobrze lub że są szczęśliwi. Sugeruje to, że młodzi ludzie nie są skłonni do większych poświęceń, aby osiągnąć określone cele, których mogliby pragnąć, ale zamiast tego dostosowują swoje cele do tego, co jest łatwiejsze do osiągnięcia. O ograniczonych horyzontach, w których rozwija się JA młodych ludzi, świadczy także niskie zainteresowanie tym, co niesie religia, gdyż zajmuje ona jedno z ostatnich miejsc na liście aspektów, które uważają za część swojej tożsamości. Co zaskakujące, nie oznacza to, że nie identyfikują się z konkretną wiarą religijną..., ale niestety, nie oznacza to również, że ci młodzi ludzie praktykują swoją religię... (lub), że religia służy im jako przewodnik dla decyzji, które podejmują w życiu... Jest jednak jedna praktyka, której młodzi ludzie przestrzegają, niezależnie od swojej wiary, jest nią modlitwa prywatna. Ponownie podkreśla to subiektywną i indywidualistyczną tendencję młodych ludzi do koncentracji na sobie”.

### **MY: Wycofanie społeczne**

Autor (Byung-Chul Han) dodaje: „Cyfrowi mieszkańcy Sieci nie spotykają się. Brakuje im wewnętrznej jedności, która zrodziłaby MY. Tworzą pewnego rodzaju zgromadzenie bez jednoczenia się, tłum bez wnętrza...” Ten sam autor twierdzi również, że „podmioty ekonomii neoliberalnej nie tworzą MY zdolnego do wspólnego działania. Rosnący egocentryzm i atomizacja społeczeństwa (rozpad więzi społecznych) ograniczają przestrzeń wspólnego działania. Staliśmy się odizolowanymi jednostkami i to, co charakteryzuje dzisiejsze społeczeństwo, to nie tłum, ale samotność.

/.../ żyjemy w społeczeństwie, które nie tylko nie troszczy się o obecne pokolenia, ale także nie dba o przyszłe pokolenia... Żyjemy w społeczeństwie indywidualizmu i braku troski o innych, do czego - jako przyczynę bądź skutek - możemy dodać głęboką nierówność... Jest to społeczeństwo, w którym żyje nasza młodzież, a dane z przeprowadzonej ankiety wskazują, niestety, że ani rodzina, ani ośrodki edukacyjne nie robią wystarczająco dużo, aby promować wychowanie społeczne młodych ludzi; aby doprowadzić do zmiany w kierunku stworzenia społeczeństwa bardziej braterskiego. Jest to społeczeństwo, w którym MY wykracza poza najbliższą rodzinę lub grupę rówieśniczą, w której żyją na co dzień... Ośrodki rodzinne i edukacyjne, miejsca spotkań młodzieży, stały się doświadczeniem, w którym horyzonty raczej się zawężają

niż poszerzają; tworząc zamknięty i niedostępny krąg, czyniąc z MY doświadczenie związane głównie z samym sobą, proste przedłużenie własnego JA”.

### **ONI: Brak troski o innych**

„Żyjemy w społeczeństwie coraz bardziej zglobalizowanym, coraz bardziej połączonym, z coraz większą liczbą sieci, ale paradoksalnie coraz mniej troszczymy się o innych. Choć mamy coraz więcej połączeń w sieci, to nie komunikujemy się więcej... U podstaw tego zachowania polegającego na zawężaniu kręgów zaufania lub wycofania społecznego leży przekonanie, że jesteśmy osamotnieni wobec różnych instytucji społecznych działających w naszym kraju: nie możemy ufać systemom politycznym, prawnym, zdrowotnym, socjalnym czy siłom porządkowym.

Analizowane tu dane ankietowe wskazują również na wysoki poziom nieufności młodych ludzi wobec innych oraz bardzo słaby udział w organizacjach społecznych, co mogłoby pomóc w promowaniu zachowań, postaw i wartości obywatelskich, budujących zaufanie do instytucji i promujących zaangażowanie obywatelskie... Dane z badań wskazują, że młodzi wykorzystują sieci społecznościowe jako środek do nawiązywania relacji z innymi, ale rzadko do tworzenia przestrzeni do spotkań z innymi. Jest to raczej miejsce do podkreślenia swojej wartości... Ta okazja do zaprezentowania siebie, okazała się z perspektywy o wiele bardziej atrakcyjna; dużo więcej wysiłku włożono w budowanie schronu niż w burzenie murów i otwieranie okien”. (Bauman).

Zapraszam teraz do chwili refleksji, aby przyswoić sobie to, co usłyszeliśmy. Czy możecie wyobrazić sobie, co dzieje się w umysłach i sercach młodych ludzi, którzy wzięli udział w ankiecie? Spróbujcie postawić się na ich miejscu. Pamiętajcie, że świat, w którym żyje współczesna młodzież, to świat, który my również dla nich stworzyliśmy.

### Część druga

Czy opisane powyżej konteksty stanowią przeszkodę w dzieleniu się wiarą i wartościami chrześcijańskimi z młodymi pokoleniami? Przyznajmy, że stanowią dla nas ogromne wyzwanie. Ale te same konteksty ofiarują żyzną ziemię i wyjątkowe możliwości ewangelizacji młodzieży. Ponieważ szuka ona swojej tożsamości, wspólnoty i ludzi, którym może zaufać, jest gotowa, by ją ewangelizować.

Przypominamy sobie od razu, że wiara w Jezusa jako Pana jest darem Ducha Świętego (por. 1 Kor 12,3). Naszym pierwszym zadaniem jest modlitwa do Ducha Świętego, aby młodym ludziom została udzielona łaska wiary. Módlmy się również, aby Duch Święty, który jest głównym sprawcą ewangelizacji, ukształtował nas jako wymagających, twórczych, odważnych i gorliwych współpracowników w przekazywaniu wiary chrześcijańskiej.

Dzielenie się wiarą oznacza przede wszystkim dzielenie się Jezusem, miłością Boga objawioną w ludzkim ciele. Dzielenie się Jezusem to dzielenie się dobrocią, miłosierdziem, sprawiedliwością i prawdą pochodzącą od Boga obecnego w Jezusie. Dzielić się Jezusem to pozwolić, aby Jego piękno przyciągało do Niego młodych ludzi. Dzielenie się Jezusem to ofiarowanie im najlepszego przyjaciela, jakiego młodzi ludzie mogą mieć.

JA Jezusa nie jest oparte na iluzji. Jezus odnajduje swoje prawdziwe JA i swoją misję w Bogu, którego nazywa Ojcem. „*Wierźcie Mi, że Ja jestem w Ojcu, a Ojciec we Mnie*” (J 14,11). W Jezusie poznamy, że nie możemy odkryć naszego prawdziwego JA w izolowaniu

się, ale tylko w relacji z Bogiem. Bóg nie pozbawi nas naszej tożsamości. Wręcz przeciwnie, miłość Boga pozwala nam być sobą.

JA Jezusa jaśniej w MY z Bogiem i bliźnimi. „*Jak Mnie umiłował Ojciec, tak i Ja was umiłowałem*”, mówi Jezus w Ewangelii św. Jana (15,9). Miłość Boga prowadzi do miłości innych. One nie wykluczają się wzajemnie. Jezus dodaje: „*Już was nie nazywam sługami, bo sługa nie wie, co czyni pan jego, ale nazwałem was przyjaciółmi, albowiem oznajmiłem wam wszystko, co usłyszałem od Ojca mego*” (J 15,15). W Jezusie mamy przyjaciela, współczującego brata i pasterza, który oddaje swoje życie za nas (por. J 10,15).

Relacje JA i MY Jezusa obejmują wielu ludzi uważanych przez społeczeństwo za ONI. Rodzina Jezusa nie ogranicza się do więzów krwi, ale jest otwarta na tych, którzy są posłuszni woli Bożej (por. Mk 3,31-35). Jezus pochwała jako przykład wiary i ceni tych, którzy są postrzegani jako obcy lub poganie, jak kobieta kananejska (por. Mt 15,21-28), hojny i dobry Samarytanin w przypowieści o miłości bliźniego (por. Łk 10,25-37), skruszony złoczyńca ukrzyżowany razem z Jezusem (por. Łk 23,39-43) i rzymski setnik, który wyznał, że Jezus jest Synem Bożym, kiedy On wydał ostatnie tchnienie (por. Mt 27,54). Jezus utożsamiał się z głodnym, spragnionym, przybyszem, nagim, chorym, uwięzionym (por. Mt 25). Wszyscy ONI są częścią JA i MY Jezusa.

Świat postrzega Jezusa jako skandal i szaleństwo. Ale w Jezusie Ukrzyżowanym widzimy największą miłość, która ofiaruje JA jako dar, aby wszyscy ONI mogli żyć jako MY w komunii z Bogiem, z siostrami, braćmi i stworzeniem. Jezus, Miłość Ukrzyżowana, jest „*mocą Bożą i mądrością Bożą*” (Kol 1,23).

### Część trzecia

W tym miejscu, chciałbym podkreślić niektóre sposoby myślenia, postawy i podejścia, które mogą być pomocne w dzieleniu się wiarą i wartościami chrześcijańskimi z naszą ukochaną młodzieżą. Pochodzą one z mojego doświadczenia zdobytego na Synodzie Biskupów nt. Młodzieży i z mojego życia duszpasterskiego. Ta lista nie jest oczywiście wyczerpująca.

A. Na Synodzie, zapytaliśmy przedstawicieli młodzieży, jak oni i ich rówieśnicy postrzegają duchownych, zakonników i zakonnice lub członków instytutów życia apostołowego. Młodzi ludzie przyznają im należyty szacunek i ich miejsce w Kościele. Jednak większość z nich zwróciła uwagę, że przełożeni w Kościele wydają się zrzędlivi, niedostępni, legalistyczni i krytyczni. Skupiają się na regułach, zasadach, porządku i błędach innych. Młodzi ludzie wyrazili pragnienie, aby przełożeni w Kościele bardziej słuchali, byli łatwiej dostępni, dyspozycyjni i bardziej otwarci na relacje. Młodzież pragnie mieć przewodników w modlitwie, w rozeznawaniu i ukierunkowaniu życia.

B. Zapytaliśmy także o ich doświadczenia związane z parafiami, szkołami i instytucjami katolickimi. Wielu z nich nazwało nasze instytucje „zimnymi”, gdzie zasady i przepisy mają większe znaczenie niż relacje. Ponieważ wielu młodych ludzi pochodzi z rodzin poranionych, dlatego oczekują, że w swoich parafiach i instytucjach kościelnych doświadczą rodzinności i ciepłego przyjęcia. Ubodzy, migranci, przesiedleni i osamotniona młodzież zwracają się do sekt religijnych, by doświadczać rodzinnego ciepła. Niestety, niektórzy z nich stają się ofiarami grup przestępczych, które oferują im fałszywe poczucie koleżeństwa. Nie zapominajmy, że środowisko lub atmosfera mogą być nośnikami wiary lub blokować dzielenie się wiarą.

C. Pytaliśmy o ich doświadczenia dotyczące programów i metod przekazywania wiary młodym ludziom. Wielu z nich zwracało uwagę, że większość programów jest zbyt intelektualna, doktrynalna i moralistyczna co do treści i podejścia. Język, terminologia, których się używa, są obce młodzieży. Z powodu stosowania tej trudnej dla nich metody przekazu wiary, niektórzy młodzi czują się sfrustrowani; niektórzy czują się nawet wyobcowani, ponieważ nie uważają się za wystarczająco dobrych lub godnych, by przyjąć wiarę, która jest im głoszona. Dochodzą do wniosku, że nie przynależą do Kościoła, ponieważ są słabi i grzeszni. Delegaci Synodalni wzywali do bardziej doświadczalnego podejścia w przekazywaniu wiary, które będzie dotykało ich serca, ich zranień i marzeń, ich doświadczeń i nadziei. W tym celu należałoby częściej wykorzystywać różne historie, muzykę, teatr, sztukę, sport i symbole. Możliwość zaangażowania się w służbę humanitarną jest również miejscem przynoszącym owoce w przekazywaniu wiary. Duszpasterstwo rodzin obejmuje formację mającą na celu przekazywanie wiary młodym. Papież Franciszek przypomina, że duszpasterstwo młodzieży powinno być raczej „powszechne” (dostępne dla wszystkich), aniżeli elitarne. Powinno być otwarte na wszystkich ludzi młodych, w całej różnorodności, jaką prezentują, a swoim podejściem obejmować jak najszerszy wachlarz ich wrażliwości.

D. Nie możemy powstrzymać młodych ludzi od korzystania z mediów społecznościowych. Młode pokolenia urodziły się w świecie internetu i sieci. Liderzy duchowi i duszpasterze powinni poznać zawłości mediów społecznościowych, a zwłaszcza ich wpływ na młodych ludzi, aby móc ich prowadzić. Warto zachęcać do korzystania z mediów społecznościowych w celu dzielenia się wiarą i wartościami chrześcijańskimi. Jeśli młodzi ludzie są w tym świecie, my także powinniśmy być w nim obecni i ewangelizować go. Jako że młodzież dorasta w świecie wykorzystywania sztucznej inteligencji, powinniśmy prowadzić ich do rozwoju inteligencji kontekstowej, inteligencji interpersonalnej, inteligencji kulturowej i inteligencji duchowej.

E. Nie możemy ignorować braku zaufania młodych ludzi do instytucji, w tym także religijnych. Ta ich nieufność może stać na przeszkodzie w przyjmowaniu tego, co przekazują im nasze instytucje. Najlepszym sposobem uzdrowienia tej nieufności jest dawanie autentycznego świadectwa wiary i wartości, które wyznajemy i im przekazujemy. Szczere, pełne miłości, bezinteresowne i radosne świadectwo osób i instytucji uobecnia Jezusa, którego głosimy. Dziś trzeba odkryć na nowo przesłanie młodych świętych skierowane do młodych pokoleń. Nasze parafie i instytucje powinny starać się żyć na wzór pierwszych wspólnot chrześcijańskich opisanych w *Dziejach Apostolskich* w 2 i 4 rozdziale, prowadząc spójne, wiarygodne życie poprzez słuchanie Słowa Bożego, modlitwę, przyjmowanie sakramentów i dzielenie się z ubogimi, aby więcej osób, więcej młodzieży mogło przylgnąć do wiary.

Dzielenie się wiarą i wartościami chrześcijańskimi z młodymi pokoleniami wymaga naszego nawrócenia. Zapraszam do uzupełnienia tej listy propozycji w oparciu o wasze bogactwo wiary i waszą misyjną posługę. Podobnie jak młody Jezus, który cierpliwie zajmował się swoimi młodymi uczniami, tak i my bądźmy współczującymi, pełnymi nadziei i radości towarzyszami lub współtowarzyszami podróży.

Kardynał Luis Antonio TAGLE  
*Prefekt Kongregacji*  
*ds. Ewangelizacji Narodów*

# Wykaz artykułów z roku 2021

## KONWENT GENERALNY

- Wprowadzenie ..... listopad-grudzień

### Otwarcie Konwentu

- Konferencja na otwarcie Konwentu Generalnego 2021  
Ojciec Tomaž Mavrič, Przełożony Generalny ..... listopad-grudzień
- Sprawozdanie z sześciu lat i wyzwania dla Zgromadzenia dzisiaj  
Siostra Françoise Petit, Przełożona Generalna ..... listopad-grudzień

### Wybory

- Wybór Przełożonej Generalnej, 8 listopada 2021 ..... listopad-grudzień
- Homilia w dniu wyboru Przełożonej Generalnej  
Ojciec Tomaž Mavrič, Przełożony Generalny ..... listopad-grudzień
- Wybór Radnych Generalnych i Asystentki Generalnej ..... listopad-grudzień
- Homilia w dniu wyboru Radnych Generalnych  
Ojciec Tomaž Mavrič, Przełożony Generalny ..... listopad-grudzień
- Homilia w dniu wyboru Asystentki Generalnej  
Ojciec Tomaž Mavrič, Przełożony Generalny ..... listopad-grudzień

### W komunii z Kościołem

- Przesłanie video Papieża Franciszka skierowane do członków  
Konwentu Generalnego, 20 listopada ..... listopad-grudzień

### Konferencje

- *Dzielić się wiarą i wartościami chrześcijańskimi z młodymi pokoleniami*  
Kardynał Luis Antonio Tagle,  
Prefekt Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów ..... listopad-grudzień

## ŻYCIE DUCHOWE

### PRZEŁOŻENI GENERALNI

#### Ojciec Tomaž MAVRIČ

#### Listy i konferencje

- List z 25 stycznia 2021 ..... styczeń-luty
- Wielki Post 2021: „*Mój Chrystus połamany*” ..... styczeń-luty
- List z 15 września 2021 ..... wrzesień-październik
- List na Adwent 2021 ..... listopad-grudzień
- Konferencja na otwarcie Konwentu Generalnego 2021 ..... listopad-grudzień
- Homilia w dniu wyboru Przełożonej Generalnej ..... listopad-grudzień

- Homilia w dniu wyboru Radnych Generalnych ..... listopad-grudzień
- Homilia w dniu wyboru Asystentki Generalnej ..... listopad-grudzień

### **Siostra Françoise PETIT**

#### **Listy**

- List z 1 stycznia 2021..... styczeń-luty
- List z 2 lutego 2021..... styczeń-luty
- List z 25 marca 2021..... marzec-kwiecień
- List z 9 maja 2021..... maj-czerwiec
- List z 15 sierpnia 2021..... lipiec-sierpień
- List z 27 września 2021..... wrzesień-październik
- List z 27 listopada 2021..... listopad-grudzień
- Sprawozdanie z sześciu lat i wyzwania dla Zgromadzenia dzisiaj ..... listopad-grudzień

### **Ojciec Bernard SCHOEPFER**

#### **Konferencje**

- Rekolekcje na koniec roku  
„*Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne*” ..... styczeń-luty
- *Oddane Bogu, we wspólnotcie, dla służenia Ubogim*  
„*Wspólnota siostrzana dla misji*” ..... styczeń-luty
- Rekolekcje przed Renowacją Ślubów Świętych  
*Wierność* ..... marzec-kwiecień

#### **Inni autorzy**

- *Fratelli tutti*  
*Encyklika o braterstwie i przyjaźni społecznej*  
Ksiądz biskup Nicolas Brouwet, biskup Tarbes i Lourdes ..... marzec-kwiecień
- *Modlitwa ze Świętym Józefem*  
Ojciec Patrick Griffin, cm ..... maj-czerwiec
- *Braterstwo w życiu wspólnotowym – Perspektywy*  
Ojciec Javier Alvarez, cm, Wikariusz Generalny ..... lipiec-sierpień
- Homilia wygłoszona 26 września 2021  
„*Święty Wincenty a Paulo: człowiek rozdierający zasłony*”  
Ksiądz biskup Pascal Delannoy, biskup Saint-Denis ..... wrzesień-październik
- *Refleksja nad posługą Sióstr Miłosierdzia*  
*na podstawie niektórych pism św. Wincentego a Paulo*  
Perceval Pondrom, Seminarzysta CM ..... wrzesień-październik
- *Św. Elżbieta Anna Seton, kobieta komunii*  
Siostra Judith Mausser, Siostra Miłosierdzia ..... styczeń-luty
- *Połączenie Sióstr Miłosierdzia św. Józefa ze Stanów Zjednoczonych*  
*ze Zgromadzeniem Sióstr Miłosierdzia*  
Siostra Magdalena Harbu, Siostra Miłosierdzia ..... styczeń-luty
- *Św. Elżbieta Anna Seton, dziecko pełne nadziei*  
Siostra Betty Ann McNeil, Siostra Miłosierdzia ..... marzec-kwiecień
- *Św. Elżbieta Anna Seton, łaska pocieszenia*  
Siostra Betty Ann McNeil, Siostra Miłosierdzia ..... maj-czerwiec
- *Święty Wincenty a Paulo i Święty Józef*  
Ks. Bernard Koch, cm ..... maj-czerwiec
- *Św. Elżbieta Anna Seton, Jej projekt życia*  
Siostra Betty Ann McNeil, Siostra Miłosierdzia ..... lipiec-sierpień
- *Ludwika de Marillac i Święty Józef*  
Siostra Carmen Urrizburu, Siostra Miłosierdzia ..... lipiec-sierpień
- *Św. Elżbieta Anna Seton, serce Matki*  
Siostra Betty Ann McNeil, Siostra Miłosierdzia ..... wrzesień-październik
- *Nabożeństwo Sióstr Miłosierdzia do Najśw. Serca Pana Jezusa*  
Siostra Maria Angeles Infante, Siostra Miłosierdzia ..... wrzesień-październik

- Przesłanie video Papieża Franciszka skierowane do członków  
Konwentu Generalnego, 20 listopada ..... listopad-grudzień
- *Dzielić się wiarą i wartościami chrześcijańskimi z młodymi pokoleniami*  
Kardynał Luis Antonio Tagle,  
Prefekt Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów ..... listopad-grudzień

## AKTUALNOŚCI Z PROWINCJI

### USTANOWIENIE WIZYTATOREK I NOMINACJA DYREKTORÓW

#### Wizytatorki

- Ekwador ..... maj-czerwiec
- Kongo ..... maj-czerwiec
- Indie Południowe ..... maj-czerwiec
- Recife ..... maj-czerwiec
- Indonezja ..... maj-czerwiec
- Peru ..... maj-czerwiec
- Rio de Janeiro ..... maj-czerwiec
- Cali ..... maj-czerwiec

#### Dyrektorzy Prowincjalni

- Kongo ..... maj-czerwiec
- Słowacja ..... maj-czerwiec
- Madagaskar ..... maj-czerwiec
- Indonezja ..... maj-czerwiec
- Kolonia-Holandia ..... maj-czerwiec
- St. Elizabeth Ann Seton ..... maj-czerwiec

### Z ŻYCIA PROWINCJI

#### AFRYKA

##### Kamerun

- *Świadectwo braterstwa*  
Wspólnota z Dschang ..... wrzesień-październik

##### Kongo

- Ustanowienie Wizytatorki ..... maj-czerwiec
- Nominacja Dyrektora Prowincjalnego ..... maj-czerwiec

##### Erytrea

- *Przeżywać radosne chwile z „naszymi Panami i Mistrzami”*  
Siostra Lettekidan Lucas, Siostra Miłosierdzia ..... marzec-kwiecień

##### Madagaskar

- Nominacja Dyrektora Prowincjalnego ..... maj-czerwiec

#### AMERYKA

##### AMERYKA PÓŁNOCNA

##### Sainte Louise-USA

- *żyć coraz bardziej braterstwem*  
Rada Prowincjalna ..... marzec-kwiecień

##### St. Elizabeth Ann Seton

- *„Zobaczcie, jak oni się miłują”*  
Wspólnota św. Wincentego a Paulo w Phoenix, Arizona ..... lipiec-sierpień
- Ponowna nominacja Dyrektora Prowincjalnego ..... maj-czerwiec



## AMERYKA ŁACIŃSKA

### Ameryka Środkowa

- „*Wezwane i zgromadzone przez Boga w trzech Wspólnotach na Kostaryce*”  
- *Nasze doświadczenie braterstwa*  
Siostra Elisabeth Chavez, Siostra Miłosierdzia ..... marzec-kwiecień
- *Doświadczenie bycia „siostrą”*  
Siostry ze Wspólnoty przy Ośrodku „Cudownego Medalika” ..... maj-czerwiec
- *Doświadczenie braterstwa w Ahuachapan (Salwador)*  
Siostry ze Wspólnoty „Hogar de la Nina San José” ..... lipiec-sierpień

### Brazylia

#### Fortaleza

- *Doświadczać komunii z Bogiem i braćmi w „Domu św. Jana Gabriela Perboyre”*  
Siostry z Domu ..... marzec-kwiecień
- *Przeżywać relacje siostrzane w czasie pandemii*  
Siostry ze Wspólnoty przy szkole im. „Niepokalanego Poczęcia” ..... maj-czerwiec
- *La Casa da Criança Irma Marcillac dla małych dzieci*  
Siostry posługujące w La Casa da Criança Irma Marcillac ..... lipiec-sierpień

#### Recife

- Ustanowienie Wizytatorki ..... maj-czerwiec

#### Rio de Janeiro

- Ustanowienie Wizytatorki ..... maj-czerwiec

### Kolumbia

#### La Milagrosa Bogota-Wenezuela

- „*Gdy braterstwo staje się możliwe*”  
Wspólnota przy Domu Opieki Sor Clemencia Rengifo ..... wrzesień-październik

#### Cali

- Ustanowienie Wizytatorki ..... maj-czerwiec

#### Del Caribe

- „*Ucają się sprawiedliwość i pokój*” (Ps 85, 11)  
Siostry ze Wspólnoty Nuestra Senora de la Providencia ..... maj-czerwiec

### Ekwador

- Ponowne ustanowienie Wizytatorki ..... maj-czerwiec

### Prowincja Nuestra Senora de la Mision-America Sur

- *Miłość Chrystusa przynagla nas na pustyni Atacama*  
Siostra Maria Isabel Ruiz i Wspólnota z Iquique ..... styczeń-luty

### Peru

- *We wspólnocie czerpiemy siłę do pełnienia misji*  
Siostry z Prowincji ..... maj-czerwiec
- Ustanowienie Wizytatorki ..... maj-czerwiec

## AZJA

### Indie Południowe

- *Służba Ubogim – doświadczenie, gdzie każdy daje i otrzymuje*  
Siostry z Domu „Marillac Bhavan Madathil” i z Domu „Cheshire” w Whitefield ..... styczeń-luty
- Ustanowienie Wizytatorki ..... maj-czerwiec

### Indonezja

- Ustanowienie Wizytatorki ..... maj-czerwiec
- Ponowna nominacja Dyrektora Prowincjalnego ..... maj-czerwiec

### Bliski Wschód

- *Braterstwo w różnorodności*  
Wspólnota z Sedfa ..... wrzesień-październik

## St. Louise de Marillac-Asia

- *Odwaga Miłosierdzia w rytmie Boga*  
Siostra Maria Jesusa Encio, Siostra Miłosierdzia ..... marzec-kwiecień

## Wietnam

- *Mistyka „życia razem”*  
Siostry ze Wspólnoty Mai Phuc (Phuoc Minh)) ..... lipiec-sierpień

## EUROPA

### Kolonia-Holandia

- Ponowna nominacja Wice-Dyrektora Prowincjalnego ..... maj-czerwiec

### Hiszpania

#### Madrid-San Vicente

- *„Ubodzy, nasi Mistrzowie, nas ewangelizują”*  
Daniel Roca Laguna, pracownik socjalny w szkołach gimnazjalnych w Madrycie ..... marzec-kwiecień
- *Doświadczenie braterstwa, marzenie o komunii*  
Grupa Sióstr i Świeckich ..... wrzesień-październik

### Słowacja

- Nominacja Dyrektora Prowincjalnego ..... maj-czerwiec

## HISTORIA ZGROMADZENIA

- *Św. Elżbieta Anna Seton, kobieta komunii*  
Siostra Judith Mausser, Siostra Miłosierdzia ..... styczeń-luty
- *Połączenie Sióstr Miłosierdzia św. Józefa ze Stanów Zjednoczonych ze Zgromadzeniem Sióstr Miłosierdzia*  
Siostra Magdalena Harbu, Siostra Miłosierdzia ..... styczeń-luty
- *Św. Elżbieta Anna Seton, dziecko pełne nadziei*  
Siostra Betty Ann McNeil, Siostra Miłosierdzia ..... marzec-kwiecień
- *Św. Elżbieta Anna Seton, łaska pocieszenia*  
Siostra Betty Ann McNeil, Siostra Miłosierdzia ..... maj-czerwiec
- *Święty Wincenty a Paulo i Święty Józef*  
Ks. Bernard Koch, cm ..... maj-czerwiec
- *Św. Elżbieta Anna Seton, jej projekt życia*  
Siostra Betty Ann McNeil, Siostra Miłosierdzia ..... lipiec-sierpień
- *Ludwika de Marillac i Święty Józef*  
Siostra Carmen Urrizburu, Siostra Miłosierdzia ..... lipiec-sierpień
- *Św. Elżbieta Anna Seton, serce Matki*  
Siostra Betty Ann McNeil, Siostra Miłosierdzia ..... wrzesień-październik
- *Nabożeństwo Sióstr Miłosierdzia do Najśw. Serca Pana Jezusa*  
Siostra Maria Angeles Infante, Siostra Miłosierdzia ..... wrzesień-październik

## „E P H A T A !”

«Wezwanie dla całego Zgromadzenia,  
wezwanie do otwarcia serc, umysłów:

do otwarcia na Boga,  
na otaczających nas braci i siostry,  
na Siostry we Wspólnocie...

Od samego początku  
to wezwanie było słyszane w Zgromadzeniu,  
zmieniają się tylko jego wyrażenia...

„Ephata” obejmuje wszystkie wymiary naszego życia:  
to przede wszystkim przyjęcie Tego, który nas posyła,  
jak posyłał swoich uczniów.

Istnieją też „Ephata” wewnętrzne:

„Ephata” spojrzeń, relacji,  
„Ephata” geograficzne,  
„Ephata”, które przynaglają do nawrócenia,  
„Ephata” misyjne...»

Siostra Françoise PETIT

*Przełożona Generalna*